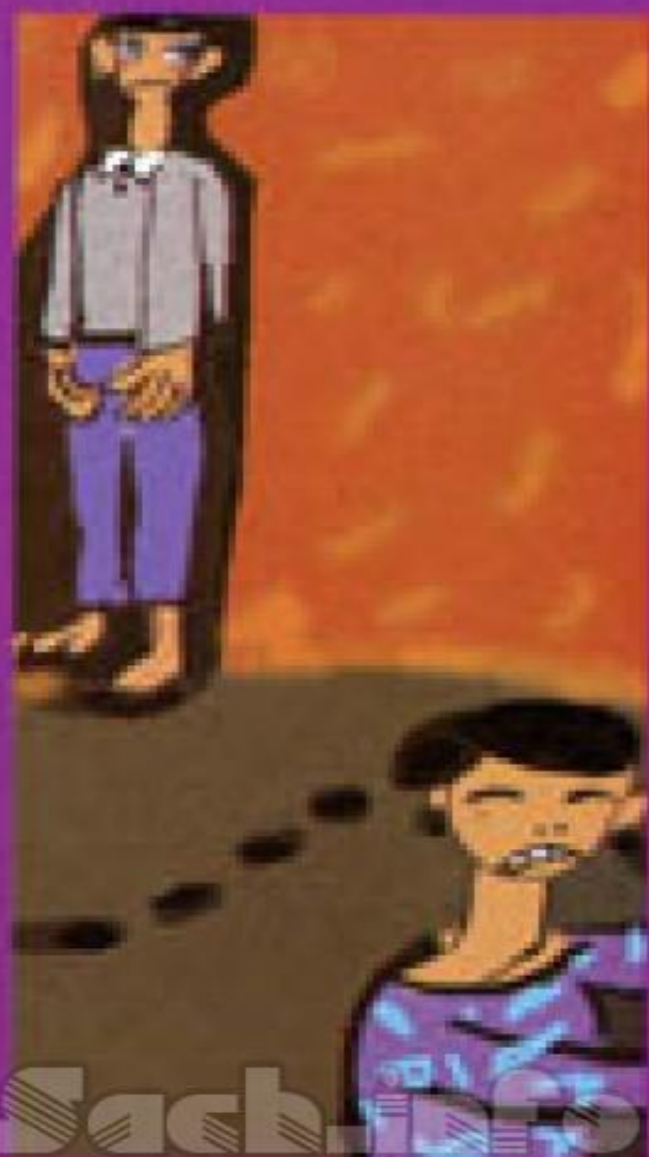

Nguyễn Nhật Ánh

BẠN GÁI

iSach.info

Nguyễn Nhật Ánh

KINH VẠN HOA 49
BẠN GÁI

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 49: Bạn Gái

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Bìa: admin

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 81 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Lâm giận quá. Giận hết sức là giận. Nhưng nếu hỏi nó đang giận ai thì chắc nó cũng không biết. Nó chỉ biết là nó đang giận. Xấu hổ nữa. Xấu hổ ghê lắm. Tại nó đang bị phạt mà.

Sáng nay, Lâm bị thầy Khuê dạy môn công nghệ phạt đứng tại chỗ cho đến khi có chuông đổi tiết mới được ngồi xuống. Chỉ vì cái tội nhẹ hều: giật tóc nhỏ Xuyên Chi.

Giật tóc bạn gái để bạn gái la oai oái là chuyện có gì ghê gớm đâu, đưa con trai nào mà chả có lúc nghịch như thế. Nhưng khổ nỗi nạn nhân của Lâm sáng nay lại là lớp trưởng Xuyên Chi. Giật tóc lớp trưởng khác với giật tóc một đứa không phải là lớp trưởng: tội nhẹ lập tức trở thành tội nặng, con kiến lập tức hoá thành con voi ngay.

Trước khi làm lớp trưởng thì thế nào không biết, nhưng từ khi làm lớp trưởng từ năm lớp sáu đến nay, Xuyên Chi chưa bị ai giật tóc bao giờ. Đứa nào dám giỡn mặt lớp trưởng kia chứ! Cho nên thằng Lâm làm Xuyên Chi bất ngờ quá. Đang thủ thỉ trò chuyện với nhỏ Thuỷ Tiên, Xuyên Chi bỗng nghe nhói trên đỉnh đầu, thế là nó thét lên be be như bị ai cắt cổ.

Xuyên Chi ôm đầu quay phắt lại:

- Lâm!

Lâm không đáp, lồm lĩ đi thẳng về chỗ ngồi.

- Bạn làm trò gì vậy? – Xuyên Chi hét ầm, thái độ của thằng Lâm khiến nó tức sôi.

Hết giờ chơi, tụi bạn đang lục tục kéo nhau vô lớp, thấy có trò vui liền bu lại coi.

Xuyên Chi hét đến lần thứ hai, thằng Lâm vẫn không đáp tiếng nào.

Lâm thả người rơi phịch xuống ghế như người ta thả một cục đá, rồi

cũng như cục đá, nó im ru bà rù. Không phải là Lâm không muốn đáp lời Xuyên Chi, nhưng thực ra nó không biết đáp như thế nào. Vì người nó định kéo tóc là Thuỷ Tiên chứ không phải Xuyên Chi. Nó đã thò tay ra rồi, bàn tay nó sắp chạm đến đỉnh đầu Thuỷ Tiên rồi, nhưng đến phút chót không hiểu sao nó lại không dám. Thế là nó chuyển qua kéo tóc đứa ngồi bên cạnh, quên mất đứa ngồi bên cạnh là lớp trưởng của nó. Thế mới tai họa.

Xuyên Chi thấy thằng Lâm bị điếc đột xuất thì giận lắm. Nó bước ra khỏi chỗi ngồi, dùng dùng đi thẳng tới bàn thằng Lâm. Không biết nó có định bóp cổ thằng Lâm hay không nhưng vẻ mặt của nó rất giống vẻ mặt của kẻ sắp sửa giết người.

Nếu lúc đó Xuyên Chi bóp cổ thằng Lâm thiệt thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Rất may, Lâm còn một đứa bạn chí cốt sẵn sàng “cứu khốn phò nguy” là Quói Lương.

Quói Lương bước vô lớp đúng lúc thằng bạn nó không biết phải phản ứng thế nào trước cơn bùng nổ chưa từng thấy của nhỏ lớp trưởng.

- Ê, con gái không được ăn hiếp con trai à nha!

Tiếng thằng Quói Lương vang lên kịp lúc khiến Xuyên Chi chậm bước lại.

Xưa nay chỉ có con trai bắt nạt con gái, nhưng thằng Quói Lương bí quá đành buột miệng nói ngược để cứu bồ.

Hôm đó, Quói Lương lẽ ra đã cứu được thằng Lâm nếu thầy Khuê không thành linh bước vào.

Sau khi tìm hiểu đầu đuôi, thầy kêu Lâm đứng lên.

- Sao em lại giật tóc bạn Xuyên Chi?

Thầy hỏi và cả lớp ngạc nhiên thấy thằng Lâm đứng nín khe. Lâm là chúa mồm mép, xưa nay chẳng có chuyện gì mà nó không đối đáp được. Câu hỏi của thầy Khuê là dạng câu hỏi để mà hỏi, với câu hỏi đó bất cứ phạm nhân nào cũng chạy tội được “thưa thầy em lỡ tay” hoặc dễ dàng nặn ra vẻ mặt thành khẩn “thưa thầy em biết lỗi rồi” và thầy Khuê cũng chỉ cần thằng Lâm mở miệng nói qua loa thế thôi, nhân đó trách mắng vài câu rồi tha bổng cho nó.

Cả lớp đều biết vậy. Cho nên cả lớp đều không biết tại sao thằng Lâm không chịu chộp lấy chiếc phao to dùng thầy Khuê vừa liệng ra cho nó.

Ngay cả thầy Khuê cũng ngạc nhiên:

- Sao, em trả lời thầy đi chứ?

Thằng Lâm vẫn như người ngậm hột thị, trông bộ tịch của nó cứ như thầy Khuê đang hỏi nó bằng tiếng Ả Rập hay tiếng Ấn Độ.

- Thôi được rồi. – Thái độ ù lì của đứa học trò làm thầy Khuê phát cáu, từ ngạc nhiên thầy chuyển sang bức bối – Nếu không có gì để nói thì em đứng đó cho đến hết tiết học.

Thầy quay nhìn đám học trò còn đùn cục ở giữa lớp, vẩy tay:

- Các em vào chỗ đi.

Lúc chen vô chỗ ngồi, Quới Lương đá khê chân Lâm:

- Bữa nay mày làm sao thế?

Lâm vẫn không mở miệng, chỉ gừ gừ trong cổ họng như một con sói con khiến Quới Lương nín thinh.

Hải quần ngồi bàn trên, quay đầu định hỏi Lâm nhưng thấy thằng này mặt mày chằm chằm một đống, cũng đành thở dài quay lên.

Nói tóm lại là từ khi “gây án”, Lâm không hề nói một tiếng nào. Nó không đáp lời Xuyên Chi, không đáp lời thầy Khuê, không đáp lời Quới Lương. Và nếu cả lớp xúm vào hỏi nó, thì chắc chắn nó cũng sẽ không đáp lời cả lớp. Thằng Lâm á khẩu rồi. Cái đứa liên thoáng mọi bữa biến đâu mất, chỉ còn lại cái gì giống như cái cột nhà đứng ngay chỗ đó.

Lâm giận quá. Giận hết sức là giận. Nhưng nếu hỏi nó đang giận ai thì chắc nó cũng không biết. Nó chỉ biết là nó đang giận. Mấy câu này tác giả mới viết cách đây vài trang, nhưng chỉ cần khoảng thời gian viết vài trang sách, tâm trạng thằng Lâm đã khác rồi. Không khác nhiều lắm, nhưng rõ ràng có thay đổi chút xíu. Giận thì Lâm vẫn giận, và trong khi giận thì Lâm có nghĩ ngợi (đang nghĩ ngợi chưa ra đầu ra đuôi nên nãy giờ nó không thiết trả lời và giải thích bất cứ điều gì với ai đó thôi), và sau một lúc nghĩ ngợi thì nó biết là nó đang giận ai rồi: Nó đang giận

chính nó.

Nó giận nó trước tiên là vì nó chột nhận ra nó hèn nhất quá. Nó đã định giật tóc con nhỏ Thủy Tiên nhưng cuối cùng nó đã không dám “xuống tay”. Còn tại sao nó chùng tay vào phút chót thì nó cũng không cắt nghĩa được, vì xưa nay chưa bao giờ nó trải qua trường hợp tồi tệ như vậy. Xưa nay, Lâm đã thích là làm. Thích mà không làm hoặc không dám làm thì đâu xứng là thủ lĩnh băng “tứ quây”.

Thế mà hôm nay nó đã không làm được điều nó muốn làm, chuyện có nằm mơ nó cũng không bao giờ nghĩ tới. Cho nên nó mới giận nó. Chứ nhỏ Xuyên Chi gầm gừ với nó thì đúng rồi, thầy Khuê phạt nó lại càng đúng. Nếu nó là thầy Khuê thì nó cũng bắt nó đứng tại chỗ suốt tiết học thôi, có khi còn bắt chép phạt một trăm lần câu “Em hứa sẽ không bao giờ giật tóc bạn gái nữa” không chùng.

Lâm khẽ liếc mắt lên chỗ Thủy Tiên ngồi, chột nhận ra nó không chỉ giận nó. Nó giận cả Thủy Tiên, mà có lẽ Thủy Tiên mới là người đáng cho nó giận hơn ai hết. Chính Thủy Tiên mới là thủ phạm đưa đẩy nó đến tình cảnh này.

Lâm nhớ lại hôm nó gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân. Cho đến lúc đó nó vẫn định ninh con nhỏ Thủy Tiên, tức ân nhân Mai Giáng Tuyết của nó trong game Giang Hồ Thánh Chiến, là một con nhỏ xa lạ: Thủy Tiên nói với nó là cô bé đang học trường Nguyễn Hữu Huân ở tuốt ngoài Thủ Đức.

Cho nên lúc chia tay với bọn Quý rôm ở quán cà phê bên kia đường, Lâm lật đật dứt đầu vô quán Mickey, vừa đảo mắt một vòng đã lập tức ngó người ra. Ngay lúc đó, Lâm vẫn chưa nhận ra Thủy Tiên trường Nguyễn Hữu Huân chính là Thủy Tiên trường Đức Trí. Đơn giản vì điều đó hoàn toàn không nằm trong tâm trí của nó. Nó chỉ thấy ngơ ngợ, thấy con nhỏ đang ngồi một mình ở chiếc bàn sát vách sao trông quen quá.

Lâm cẩn thận đánh mắt một vòng nữa, cố tìm xem ngoài con nhỏ trông quen quen đó còn có nhân vật nào “khả nghi” nữa không, nhưng vô ích.

Khi Lâm nhìn về phía Thủy Tiên lần thứ hai thì bắt gặp Thủy Tiên đang nhìn mình.

- Ôi, Lâm! – Thủy Tiên kêu lên, đôi môi nó vẽ thành hình chữ O, đầy sùng sốt, làm như bây giờ nó mới nhìn thấy Lâm.

Lâm cũng kinh ngạc không kém:

- Là ... là ... bạn ... à?

Thủy Tiên tiếp tục vờ vịt:

- Là mình đây! Còn bạn, sao bạn lại là bạn được hả?

- Ờ ... ờ ...

“Ờ, ờ” không phải là mẫu câu quen thuộc với một đứa mồm mép như Lâm. Nhưng lúc này nó không nghĩ ra một câu nào hay hơn. Nó “ờ, ờ” lóng ngóng bước về phía Thủy Tiên, lóng ngóng kéo ghế và lóng ngóng ngồi xuống.

- Lạ ghê! – Thủy Tiên nheo nheo mắt – Mình thật không ngờ Kẻ Thần Bí là Lâm.

Lâm cựa quậy người trên ghế:

- Tôi đã cho Thủy Tiên biết tên rồi mà.

- Nhưng trên đời thiếu gì người tên Lâm. – Thủy Tiên tặc lưỡi – Làm sao mình biết được bạn là Lâm 10A9 trường Đức Trí?

- Tôi cũng thế. – Lâm liếm môi – Tôi cứ nghĩ Thủy Tiên học ở ngoài Thủ Đức.

- Mình đùa thôi. – Thủy Tiên mỉm cười.

Tự nhiên Lâm cảm thấy ngượng ngịu. Nó không biết nói gì nữa. Bây giờ nó mới thấy con nhỏ Thủy Tiên trông xinh tẹt. Môi hồng hồng, hai má cũng hồng hồng. Cặp mắt Thủy Tiên sáng ời là sáng. Nó chỉ hơi mập chút thôi. Nhưng mập đâu phải là xấu. Như Thủy Tiên nè, vuông vuông, tròn tròn, trông cũng hay hay.

Đang ngượng ngịu, Lâm chuyển sang ngượng ngừng. Nó chợt bắt gặp mình đang làm luật sư không công cho Thủy Tiên. Lại bào chữa cho “nhan sắc” của “đương sự” nữa mới kỳ cục chớ! Và khi nhớ tới chuyện Kẻ Thần Bí nằng nặc đòi cưới Mai Giáng Tuyết làm vợ thì mặt Lâm đã

giống một củ cải phơi khô lắm rồi.

Thủy Tiên nhìn Lâm, không hiểu thằng này đang nghĩ gì trong đầu mà mặt mày đỏ tía như thế. Nó ngạc nhiên thấy thằng bạn quần áo bảnh bao đang ngồi trước mặt nó đây không giống chút gì với thằng Lâm nghịch phá nổi tiếng trong lớp. Gánh nặng trách nhiệm trên vai nó bỗng nhiên nhẹ đi nhiều. Lúc nhỏ Hạnh nhờ nó đi gặp thằng Lâm, Thủy Tiên tuy sốt sắng nhận lời nhưng bụng vẫn lo lo. Nó biết Lâm là đứa lanh lợi, nếu Lâm hỏi mà nó đối đáp không khéo, chuyện nó đội lốt Mai Giáng Tuyết sẽ lộ ra tức thì.

Nhưng bây giờ thì có một thằng Lâm khác đang ngồi đối diện với nó. Thằng Lâm này trông nhút nhát, khờ khạo làm sao! Khỏe ời là khỏe! Thủy Tiên sung sướng nhủ bụng và nói:

- Kêu kem ăn nhé, Lâm.

Lâm gật đầu:

- Ờ.

Cuộc đối thoại y như bê từ trong game Giang Hồ Thánh Chiến ra ngoài đời. Kẻ chủ động vẫn là nữ hiệp Mai Giáng Tuyết, còn đứng mày râu Kẻ Thần Bí chỉ biết ừ ào phụ họa.

- Lâm ăn kem gì? – Vẫn Thủy Tiên chủ động.

- Kem gì cũng được. – Còn Lâm vẫn trả lời chán ngắt.

Lâm cũng thấy chán mình. Nhưng nó không biết làm sao. Nó cảm thấy như có một miếng băng keo vô hình đang dán ngang miệng nó. Trước khi ra khỏi nhà, Lâm hình dung cuộc gặp gỡ sẽ khác kia. Người rụt rè, bẽn lẽn sẽ là Thủy Tiên. Vì Thủy Tiên là con gái. Vì Thủy Tiên thích nó đến mức cất công chạy tuốt từ Thủ đức vô đây để ... hẹn hò. Trong game, Thủy Tiên che chở cho nó. Nhưng ra ngoài, chính nó sẽ che chở cho Thủy Tiên.

Nhưng rồi cuộc Lâm ngán ngẩm nhận ra chẳng có chút gì giống như vậy. Lâm tưởng tượng một đằng, thực tế diễn ra một nẻo. Chẳng qua vì con nhỏ Thủy Tiên đang ngồi cười toe toét trước mặt nó không phải là con nhỏ “mê tí” nó như nó vẫn tưởng.

Lâm gằm đầu xuống bàn, chiếc muỗng đi qua đi lại giữa ly kem và đôi môi nó một cách máy móc. Lâm cố bắt mình mở miệng nhưng đầu nó lại chẳng nảy ra được một ý tưởng nào.

Đột nhiên Lâm vỗ đùi đánh đét, reo lớn:

- A!

- Gì vậy hờ Lâm? – Thủy Tiên tròn mắt ngó bạn, cái kiểu nhìn như nhìn một quái vật khiến Lâm đỏ bừng mặt:

- À, không! – Lâm lỏn lén nhét bàn tay vừa mạnh động vô túi quần, ấp úng – Tôi định hỏi Thủy Tiên mấy hôm nay có dẫn Mai Giáng Tuyết đi đâu lâu dài không ấy mà.

Thủy Tiên giật thót. Từ nãy đến giờ, nó mừng rơn khi không nghe Lâm đề cập gì đến trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến, không ngờ Lâm lại đột ngột nhớ ra. Nó nhìn Lâm, dè dặt đáp:

- Không. Còn Lâm?

- Tôi cũng không. – Lâm nói, cảm thấy miệng lưỡi đã trơn tru hơn và nó ngạc nhiên tại sao đến bây giờ nó mới nhớ ra đề tài hấp dẫn này – Nhưng hôm nào Thủy Tiên đi thì tôi sẽ đi với Thủy Tiên.

- Ờ, ờ. – Tới phiên Thủy Tiên “ờ, ờ” – Để mình sắp xếp thì giờ đã.

- Khi nào Thủy Tiên quyết định đi thì nhắn tin cho tôi.

- Ờ.

Lâm nhúng vào game như cá nhúng vào nước. Nó thao thao:

- Hôm nào tôi và Thủy Tiên lập một bang hội nhé. Tụi mình sẽ tham gia cuộc thi Thiên Hạ Đệ Nhất Bang.

- Ờ, để mình nghĩ coi.

Hết “để mình sắp xếp thì giờ” đến “để mình nghĩ coi”, Thủy Tiên đã bối rối lắm. Nó trả lời mà bụng nôm nốp không biết thằng Lâm còn xúi nó những chuyện oái oăm gì nữa. Nó cứ sợ đối đáp hớ hênh, thằng Lâm sẽ phát giác nó chẳng biết ất giáp gì về trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến.

May mà lúc đó ánh mắt con nhà Lâm nhìn ra ngoài cửa kiếng.

Ánh mắt Lâm bắt gặp quán cà phê bên kia đường. Và nó hấp tấp quay lại, giọng lo lắng:

- Mai một mình gặp nhau ở chỗ khác hén, Thủy Tiên?

“Còn mai một nữa sao?”, Thủy Tiên thót bụng lại, cố kèm một cái cau mày.

- Sao vậy Lâm? Kem ở đây không ngon à?

- Không phải?

- Thế tại sao?

Lâm cắn môi:

- Ngồi ở đây dễ gặp người quen lắm.

- Người quen à? – Thủy Tiên vờ dựng mắt lên – Người quen là ai?

Lâm ngần ngừ một lúc rồi ấp úng kể lại chuyện khi nãy nó gặp tụi Quý ròm ở quán cà phê đối diện.

- Gặp mấy bạn đó càng vui chứ sao! – Thủy Tiên reo lên vui vẻ.

- Nhưng ...

Lâm nói được một tiếng rồi tắc tị, mặt ửng lên như mặt trời mới mọc, chiếc muỗng trên tay lóng ngóng chọc ngoáy ly kem rỗng như thể nếu không làm vậy người nó lập tức cứng như gỗ.

- Nhưng sao hả Lâm?

Thủy Tiên hỏi dồn dập khiến Lâm muốn ngạt thở. Chưa bao giờ Lâm bắt gặp mình tệ hại như vậy, vốn từ rơi đi đâu gần hết. Dĩ nhiên là Lâm biết mình định nói gì, nhưng thái độ hồn nhiên của Thủy Tiên khiến nó cảm thấy nổi lo lắng trong đầu nó vô duyên hết chỗ nói. Ờ nhỉ, tại sao nó không phản ứng giống như nhỏ bạn nó. Gặp tụi Quý ròm thì đã sao. Trong game, Kẻ Thần Bí lái nhái cầu hôn Mai Giáng Tuyết, nhưng ở ngoài đời nó và Thủy Tiên chỉ là bạn bè bình thường thôi, tại sao nó lại không muốn tụi bạn bắt gặp nó ngồi ăn kem với Thủy Tiên?

Lâm thấy mình “đen tối” quá. Càng nghĩ quai hàm nó càng giống như

bị ai khóa chặt. Nó lại nhìn ra cửa kiếng để tránh ánh mắt dò hỏi của nhỏ bạn.

Thủy Tiên quan sát Lâm từ một bên, nhưng nếu gò má bên trái thẳng Lâm có màu tôm luộc thì không cần nhìn nó cũng biết gò má bên phải thẳng này có màu cua luộc. Nó xoay xoay cái ly trong tay, đợi thêm một lát nữa, rồi biết có đợi đến tối cũng chẳng moi được lời giải thích nào từ miệng thẳng Lâm, bèn thở hắt ra:

- Ờ, lần sau mình sẽ gặp nhau ở chỗ khác.

Lần này tới lượt Thủy Tiên cảm thấy ngượng ngập. Nó chỉ định giải thoát thẳng Lâm khỏi sự lúng túng thôi, nào ngờ câu buột miệng của nó lại giống như là hí hứng nhận lời hò hẹn của thẳng này. Ngổ ời là ngổ!

Vì vậy mà con tôm luộc bên má trái thẳng Lâm lập tức nhảy qua má trái Thủy Tiên. Con cua luộc bên má phải thẳng Lâm nhảy qua má phải Thủy Tiên, cũng nhanh như chớp. Tôm luộc và cua luộc, tức là đã ngum củ tỏi rồi mà còn nhảy được, lạ ghê!

CHƯƠNG 2

Sau bữa đó, thằng Lâm khám phá ra một điều quan trọng: trò chuyện với nhỏ Thủy Tiên trong game dễ dàng, thoải mái và thân mật hơn trò chuyện với nhỏ Thủy Tiên ở ngoài đời gấp một tỉ lần.

Lúc đạp xe về, Lâm cúi đầu ngắm nghía bộ đồ “khủng” của nó, giật bắn người thấy kem dây ra một mảng to tướng trước ngực áo. Kem chảy ra áo hời nào vậy ta? Chắc lúc mình bôi rồi khua tới khua lui chiếc muỗng. Thật giống hệt một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch. Chả ra làm sao! Lâm mắng mình. Con nhỏ Thủy Tiên có lẽ nhìn thấy hết nhưng nó chẳng thèm nói, chỉ cười thầm trong bụng. Nhìn bộ dạng của mình lúc đó, hổng biết nó có liên tưởng tới thằng em út của nó ở trong nhà không há? Lâm thon thót nghĩ, đôi chân đạp xe rời rạc hẳn.

Lâm vừa đi vừa nghĩ (bữa nay nó nghĩ nhiều ghê!). Nó nhớ từ hồi nhập học đến nay, nó từng nhìn thấy con nhỏ Thủy Tiên này nhiều lần, nhưng chỉ loáng thoáng thôi. Nó chỉ nhớ Thủy Tiên ngồi bàn thứ hai gần cửa ra vào, giữa nhỏ Xuyên Chi và thằng Mười bên trường Thống Nhất mới chuyển qua, ngoài ra Lâm chẳng biết gì hơn.

Năm nay tụi học sinh lớp 9A2 trường Thống Nhất chuyển lên lớp 10A9 trường Đức Trí khoảng một chục đứa, chiếm một phần ba lớp nhưng Lâm chỉ thực sự để ý có hai đứa: nhỏ Minh Trung và thằng Oánh. Oánh thuộc tổ 2 của nhỏ Lan Kiều trong khi Lâm ở tổ 5 của Minh Vương nhưng Oánh lại ngồi ngay trước mặt Lâm, đúng vào vị trí của thằng Quốc Ân năm ngoái nên Lâm không thể ngắm nhìn thằng này. Có lúc Lâm định rủ Oánh gia nhập băng “tứ quậy”, thế vào chỗ thằng Quốc Ân, nhưng thấy thằng này hiền như bột, có vẻ chẳng làm nên trò trống gì nên thôi. Còn nhỏ Minh Trung là lớp phó kỷ luật trong khi Lâm là “đối tượng chăm sóc” của các đời lớp phó kỷ luật từ năm này sang năm khác nên Lâm đương nhiên phải ghi tên Minh Trung vào bộ nhớ, nhất là hôm bầu ban cán sự lớp nó nhất quyết đề cử thằng Minh Vương chứ không chịu bầu nhỏ Minh Trung, sau đó Lâm bị Minh Trung phê bình liên tục về tội đi trễ, ngủ gục trong lớp, bỏ học không xin phép đến mức hăm hăm nhủ bụng “Con nhỏ này nó thù mình ...”

Ngoài thằng Oánh và nhỏ Minh Trung ra, Lâm không có ấn tượng gì với tụi học sinh trường Thống Nhất năm ngoái. Lâm xưa nay chỉ quan tâm đến hai loại người. Loại người thứ nhất là “chiến hữu” của nó, tức là những thành viên trong băng “tứ quây” như Quới Lương, Quốc Ân và Hải quẩn. Loại người thứ hai là “đối thủ” của nó như Quý ròm, Tần ghê ... Nó không chơi thân với tụi con gái, không quan tâm đến “loại người thứ ba”. Cho nên hết sức dễ hiểu khi Lâm không chú ý gì đến nhỏ Thủy Tiên, nhất là con nhỏ này học chung lớp với nó chẳng bao lâu.

Và điều dễ hiểu đó đột ngột trở thành khó hiểu khi chiều nay Lâm bất ngờ nhận ra có một con người khác đang nấp trong nó. Con người khác đó xưa nay chẳng hề xuất đầu lộ diện, hôm nay bỗng xuất hiện và biến nó thành một thằng người ăn nói ngọng nghịu cứ như bị ai nhét giẻ vào mồm.

Lâm nghĩ và nghĩ, chỉ mong chóng về tới nhà.

Vừa đun đầu qua cửa, Lâm liệng đại chiếc xe vô vách, ba chân bốn cẳng vù lên gác, mặc mẹ nó gọi í ới sau lưng.

Lâm hấp tấp bật computer rồi vội vã khởi động game Giang Hồ Thánh Chiến. Từ giờ cho đến tối nó quyết gặp bằng được Thủy Tiên. Kẻ Thần Bí hội ngộ Mai Giáng Tuyết trong game bao giờ cũng thân thiết, cởi mở, chẳng lố ngố như con nhà Lâm gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey chút nào.

Nhưng Lâm dán mình trước màn hình cả buổi vẫn chẳng thấy Mai Giáng Tuyết đâu. Sau khi xuống nhà ăn tối, Lâm lại nhào tới trước computer ngồi lì đến tận khuya, mắt buồn ngủ đến díp lại. Mai Giáng Tuyết vẫn bật vô âm tín, chỉ có Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế kêu réo om sòm:

- Kẻ Thần Bí ơi! Lên Đoạn Hồn Nhai giúp tụi tao một tay đi!

- Tụi tao đang đánh nhau với bọn Đại Hồ Ly ở phía Bắc Yến Tử Ổ. Tối đây lẹ lên!

Lâm vẫn ngồi thừ trước máy, cả con chuột lẫn bàn phím chẳng thèm nhúc nhích. Nó không động đậy, cũng không buồn trả lời hai bạn. Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế kêu hoài không được, bắt đầu chửi um. Tụi nó không biết Kẻ Thần Bí đang sâu đờ. Nếu như Lâm đang ngồi ủ rũ trên

ghế thì Kẻ Thần Bí cũng đang ngồi lơ lảo trước tiếp tạp hóa thành Lạc Dương, nhẩn cô chờ nữ hiệp yêu kiều Mai Giáng Tuyết trong vô vọng.

Nhưng Mai Giáng Tuyết tối đó chắc quá thất vọng trước bộ dạng lò khò của Kẻ Thần Bí ngoài đời nên buồn tình đi ngủ sớm. Chắc vậy! Lâm thần thờ nghĩ và đến khi không ngồi thẳng lưng được nữa, Lâm tắt máy, lủi thủi lết lại chỗ nằm. Trông mặt nó buồn thiu buồn thiu.

Sáng hôm sau, Lâm còn buồn hơn nữa.

Không gặp Mai Giáng Tuyết trong game thì gặp Thủy Tiên trên lớp cũng khuây khỏa phần nào, Lâm nhủ bụng và sáng đó nó tìm cách lân la lại gần Thủy Tiên để bắt chuyện.

Lâm trước nay có bao giờ thèm chơi với bọn con gái. Nên nó phải đấu tranh ghê lắm. Nó cảm thấy mắc cỡ khi phải hạ mình xán lại chỗ con nhỏ Thủy Tiên. Nó sợ bạn bè nhìn thấy sẽ chế nhạo nó. Nó sợ thằng Quói Lương và thằng Hải quần bũ môi về phía nó: “Mày khoái chơi với bọn ông ọ đó từ bao giờ vậy?”

Nhưng khi vượt qua được nỗi sợ thì Lâm phát giác mọi cố gắng của nó đều công cốc. Giống như người có sức vượt qua một ngọn núi cao để rồi thất vọng nhận ra đằng sau đỉnh núi chẳng có gì giống như mình tưởng tượng. Không có cây trái chim muông, không cả hoa cỏ lẫn côn trùng. Chỉ là một thung lũng chết với những mảng xám xịt, khô cằn, héo úa. Một thế giới buồn tênh, trống rỗng, không chút sinh khí.

Lâm rơi vào tâm trạng tương tự khi nó tiu nghỉu nhận ra Thủy Tiên không quan tâm gì đến nó, thậm chí có vẻ không nhớ ra nó là ai. Cứ mỗi lần Lâm mon men lại gần và mấp máy môi định mở lời, bao giờ con nhỏ này cũng có cái gì đó để quay mặt đi chỗ khác. Khi thì nó quay xuống nhỏ Hạnh hỏi bài, khi thì nó chồm lên chỗ nhỏ Vành Khuyên để đóng tiền quỹ lớp. Khi nó mượn viết thẳng Bá, lúc nó giành tập với thằng Mười. Lần cuối cùng Lâm cố gắng xáp lại, Thủy Tiên lật đật rời khỏi chỗ ngồi chạy ra cửa đứng tán chuyện tíu tít với nhỏ Xuyên Chi. Tóm lại, sáng hôm đó nhỏ Thủy Tiên trò chuyện với bao nhiêu là người, trừ Lâm.

Lâm tự ái quá, nó nghĩ Thủy Tiên có ý tránh mặt nó. Thủy Tiên không muốn tiếp xúc với một đứa con trai lớn tồng ngồng rồi mà ăn kem còn dây ra áo. Đích thị Thủy Tiên coi thường nó. Lâm tức quá, nó vừa then

vừa giận, da mặt chuyển đủ bảy sắc cầu vồng.

Nhưng một lát, Lâm thấy lòng mình dịu lại. Nó không khoái làm công tố viên nữa, nó chuyển qua làm luật sư. Có vẻ nó khoái bào chữa cho Thủy Tiên hơn là kết tội con nhỏ này.

“Luật sư” Lâm hùng hồn nói trong đầu: Làm sao “bị can” Thủy Tiên biết mình muốn nói chuyện với “bị can”, trong khi trước nay mình toàn chọc phá bọn con gái chứ có bao giờ chuyện trò tử tế với tụi nó đâu? Làn sao “bị can” Thủy Tiên biết mình muốn nói chuyện với “bị can” trong khi mình chưa hề mở miệng bắt chuyện với “bị can”? Và giả như “bị can” cố tình làm lơ mình, chẳng qua “bị can” sợ bạn bè chọc ghẹo đó thôi. Mình là con trai, là thủ lĩnh băng “tứ quậy” mà còn ngại ngùng khi trò chuyện với “bị can”, huống gì “bị can” là con gái!

“Luật sư” Lâm tuôn một tràng, sung sướng khi thấy mình càng nói càng hay, càng lưu loát, càng chí lý. Sung sướng nhất là không có ai phản bác lại mình. Mặt từ từ dán ra, Lâm hân hoan kết luận: “Bị can” Thủy Tiên bị khép tội oan, “bị can” không coi thường ai hết, nay tòa tuyên bố “bị can” trắng án!

Khi tuyên bố Thủy Tiên “hoàn toàn trong sạch”, Lâm không ngờ chỉ sau đó tám tiếng đồng hồ, nó đã phải hối hận về quyết định “tha bổng” của mình.

Lúc đó là buổi tối, Lâm trong vai Kẻ Thần Bí đang đi lon ton vô mục đích trên núi Trường Bạch. Lâm đi lang thang thế thôi, gặp bọn quái vật cản đường thì tiện tay vung dao đánh trả, chứ chẳng phải cố ý đả quái để luyện công gì cả. Trước đó, gần cả buổi chiều, nó vô game tìm Mai Giáng Tuyết nhưng chẳng thấy đâu. Nó mở ô tán gẫu, gửi cho Mai Giáng Tuyết cả chục tin nhắn, chỉ toàn nhận được câu “Mai Giáng Tuyết hiện không có trên mạng”.

Ăn cơm tối xong, Lâm chả buồn học bài, lại ngồi lì trước game Giang Hồ Thánh Chiến để chờ “vợ sắp cưới” xuất hiện. Lại gửi tin nhắn. Lại nhận được câu trả lời chán ngắt: Mai Giáng Tuyết không có đây. Quanh quẩn trong thành Lạc Dương mãi cũng chán, thấy bọn khách giang hồ bày hàng choán cả lối đi càng ngứa mắt, Lâm chạy tuốt lên núi Trường Bạch đi loăng quăng để đỡ sốt ruột.

Đang phi ngựa dọc lối mòn giữa hai cánh rừng ngập tuyết trắng, mắt

Lâm bỗng sáng lên. Ai như Mai Giáng Tuyết vừa chạy ngang trước mặt nó. Con nhỏ này lên hồi nào mà không trả lời cho mình nhỉ? Lâm ngạc nhiên nghĩ, cuống quít phóng ngựa đuổi theo.

Đúng là Mai Giáng Tuyết. Nữ hiệp họ Mai xưa nay vẫn cười con thần mã Ô Truy ngày đi ngàn dặm, con Tuyết Ảnh của Lâm còn lâu mới đuổi kịp. Nhác thấy Kẻ Thần Bí rượt theo, Mai Giáng Tuyết ghìm ngựa lại như có ý đợi, nhờ vậy Lâm mới thu ngắn được khoảng cách với “người trong mộng”.

Nhưng khi Kẻ Thần Bí tới gần, không hiểu sao Mai Giáng Tuyết đột ngột ngoặt ngựa sang hướng khác và phóng đi. Sau thoáng bất ngờ, Lâm lại đuổi theo. Mai Giáng Tuyết lại dừng ngựa. Và cũng như khi này, Kẻ Thần Bí vừa hí hửng xán lại Mai Giáng Tuyết lại dạt ngựa ra xa. Đến mấy lần như vậy.

Lần cuối cùng, Lâm tức quá, gõ bàn phím lộp cộp:

- Này ... này ...

Lâm chưa kịp gõ hết câu, Mai Giáng Tuyết đã thành linh vung kiếm lên. Lâm chỉ kịp nhác thấy làn kiếm khí xanh lè, chiêu Truy Phong Vô Ảnh đã khiến Kẻ Thần Bí lăn quay ra đất, hôn về chín tuổi.

Nhìn Kẻ Thần Bí lóp ngóp tỉnh dậy ở thành Lạc Dương, Lâm thấy lòng thốt nhiên tê dại, không hiểu tại sao Thủy Tiên xuống tay giết mình. Nó ngo ngắc gõ phím “Mai Giáng Tuyết, bạn làm gì vậy?” Câu trả lời làm nó nghệt mặt ra “Mai Giáng Tuyết hiện không có trên mạng”. Như vậy, “đồ sát” mình xong, nó rời khỏi mạng rồi. Rõ ràng nó cố tình giết mình. Rồi sợ mình chết vẫn, nó lật đật thoát khỏi game. Nhưng tại sao Mai Giáng Tuyết lại quyết hạ sát Kẻ Thần Bí? Tại sao Thủy Tiên lại làm thế với mình? Tại sao? Tại sao chứ? Lâm vò đầu, hoàn toàn rối trí.

Chắc là Thủy Tiên không muốn mình bám lẳng nhặng theo nó nữa, ngoài đời cũng thế mà trong game cũng thế. Trước đây chắc nó tưởng Kẻ Thần Bí là một đứa đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi. Đến khi gặp mình, nó vỡ lẽ ra Kẻ Thần Bí là một đứa dốt đặc cán mai, vô lớp toàn đầu têu ra những trò quậy phá, đã vậy mức một muỗng kem cũng không nên thân, đổ tùm lum lên người như một thằng nhóc chưa biết mặc quần. Ờ, Lâm buồn rầu nghĩ, Thủy Tiên chán mình là phải rồi. Nếu mình là nó, mình cũng sẽ chán mình thôi.

Lâm lại làm luật sư. Đạo này nó thích làm luật sư ghê. Nhưng Lâm chỉ làm luật sư một tẹo thôi. Rồi nhớ đến cảnh Kẻ Thần Bí cả người lẫn ngựa nằm lăn quay lơ ra đất khi nãy, nó bất chợt nổi khùng. Như có ai nhóm lửa trong lòng nó, Lâm nghe máu sôi lên, đầu cổ nóng ran. Nó nghiêng rằng trèo trẹo: Nhưng việc gì Thủy Tiên phải làm thế? Không thích mình nữa thì cứ nói với mình một tiếng. Việc gì nó phải “hạ độc thủ” với mình như xuống tay với một kẻ tử thù? Hồng lẽ nó ghét mình đến mức thấy mặt là muốn cho mình “về thành dưỡng sức” ngay tắp lự?

Đêm hôm đó, Lâm thao thức đến tận khuya. Khi chớp mắt được, lại toàn thấy ác mộng. Trong giấc mơ dữ của nó, Mai Giáng Tuyết mang khuôn mặt của Thủy Tiên, tay lăm lăm thanh Lãng Nguyệt Tu La kiếm, rượt nó chạy từ núi Trường Bạch qua núi Vũ Di, từ Hoàng Hà giang đầu tới Đại Hoang Mạc. Lâm chạy vắt giò lên cổ, xương cốt rã rời, miệng mồm bốc khói. Một lát, cảnh trí thay đổi: Lâm thấy Thủy Tiên rượt mình từ cổng trường Đức Trí đến quán kem Mickey, vọt ra đường Cách Mạng Tháng Tám, loanh quanh một hồi rồi xộc thẳng vô vườn Tao Đàn. Chạy một lát, nghe tiếng thở phì phò sát sau gáy, Lâm sợ hãi ngoái lại, điếng hồn thấy Thủy Tiên hóa thành con Kim Tuyến Xà Vương từ lúc nào, miệng há ra, tử khí tanh nồng. Lâm hét lên, thức dậy, mồ hôi đầm trán, tim vẫn còn đập bình bình trong ngực.

Một đêm Lâm hét lên mấy lần như vậy.

Sáng ra, mắt nó đỏ kè. Lúc này thì nó cáu lắm rồi. Nó không buồn bào chữa cho nhỏ Thủy Tiên nữa. Nó thề phải gặp con nhỏ này để hỏi cho ra lẽ. Rồi sau đó ra sao thì ra, nghỉ chơi luôn cũng được. Lâm hoàn toàn không biết nữ hiệp Mai Giáng Tuyết hạ độc thủ với nó không phải là Thủy Tiên. Cũng không phải là Quý ròm. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ “giúp bạn”, Quý ròm đã trả Mai Giáng Tuyết lại cho người chủ cũ, Quý ròm đã không nói cho Văn Châu biết nó mượn Mai Giáng Tuyết để làm gì, nó thấy không cần thiết. Văn Châu không hỏi, cho nên Quý ròm cũng không đề cập gì đến thằng Lâm và Kẻ Thần Bí.

Vì vậy mới xảy ra có sự. Văn Châu lâu nay qua lại giang hồ, gặp quá nhiều địch thủ kiểu này – kẻ ghen tị cũng có, kẻ muốn hack vũ trang bị cũng có, kẻ muốn thử sức cũng có. Ngoặt ngựa vài lần, thấy Kẻ Thần Bí cố tình bám theo, trước đó lại nhận được mấy tin nhắn vu vơ của nhân

vật khả nghi này, Văn Châu bực mình ra tay liền.

Lâm không biết tất cả những ngoắt ngoéo đó nên hôm sau đến lớp nó khoác bộ mặt hằm hằm của kẻ thách đấu, quyết đối diện với “giang hồ hiểm ác” để lấy lại thanh danh.

Nhưng lần giáp mặt Thủy Tiên rồi thì Lâm lại hóa thành thằng Lâm hôm nào ngồi tro thổ địa trong quán kem Mickey.

“Sát khí” trong lòng nó bay biến đâu mất. Nó lại lấm la lấm lét. Mỗi lần đến gần chỗ Thủy Tiên, nó cứ chột dạ nhón nhác nhìn quanh, hệt như hôm trước.

Và cũng hệt như hôm trước, Thủy Tiên làm như không quen biết nó, hề thấy nó tiến lại, Thủy Tiên lại tìm cách lảng ra xa. Cứ như vậy cho đến hết cả buổi sáng.

CHƯƠNG 3

Lâm chỉ gặp được Thủy Tiên vào buổi chiều. Hoàn toàn là tình cờ.

Nó đạp xe ra phố mua thuốc nhỏ mắt cho mẹ nó, chợt nhác thấy một đám học trò 10A9 chạy ngang trước mặt: Tiểu Long, Quý ròm, Hạnh, Xuyên Chi, Thủy Tiên.

Lâm đang phân vân không biết có nên gọi tụi bạn không thì Quý ròm đã nhìn thấy nó:

- Ê, Lâm! Đi chơi không?

- Đi đâu?

- Ghé nhà thằng Tần chơi!

Lâm vốn chẳng ưa gì Tần ghê. Trên lớp thằng này hễ có cơ hội là mở miệng chọc ngoáy nó. Nhưng Lâm lại đang muốn trò chuyện với Thủy Tiên. Nó muốn hỏi cho ra lẽ vụ “đồ sát” hôm nọ trên núi Trường Bạch.

- Đi.

Lâm đáp và tắt xe vô đám bạn, cố không nhìn về phía Thủy Tiên.

Từ từ, tới nhà thằng Tần rồi thế nào mình cũng có dịp hỏi nó chuyện hôm trước! Lâm nhủ thầm và chạy sát vào Quý ròm, tò mò:

- Tới nhà thằng Tần chi vậy?

- Chơi vậy thôi. Nó rủ về nhà nó ăn mặn.

- Mặn ở đâu mà ăn?

- Trong vườn nhà nó. Nhà thằng Tần có khu vườn lớn lắm.

Nhà thằng Tần nằm trên đường Nguyễn Duy Dương, khang trang, thoáng mát. Ba mẹ nó cho người ta thuê mặt trước để mở tiệm thuốc tây. Gia đình nó ở dãy nhà dài phía sau, có vườn cây rộng rãi bao. Thằng Tần là tổ trưởng tổ 1. Năm ngoái cô Lan Anh dạy môn Giáo Dục

Công Dân giao cho tổ 1 của nó và tổ 4 của nhỏ Hạnh thuyết trình về đề tài môi trường, nó lôi cả hai tổ về nhà nó để bàn bạc và soạn bài.

Lâm thuộc tổ 5 của Minh Vương, dĩ nhiên chưa tới nhà Tần bao giờ. Cho nên nó dắt xe theo bọn Quý ròm đi xuyên qua cổng rào nhà thằng Tần, mắt láo liên dòm dò, miệng không ngớt xuýt xoa:

- Chà, không ngờ nhà thằng ghẻ ngựa này giàu ghê!

Nhỏ Hạnh nguyệt Lâm:

- Nè, bạn Tần mà nghe Lâm nói như vậy sẽ không cho Lâm ăn mặn đó.

Tần hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của thằng Lâm. Mắt nó trở lên khi thấy thủ lĩnh băng “tứ quậy” đi chung với tụi Quý ròm. Nó đập ngay, chả thèm lịch sự tí ti ông cụ nào:

- Ê, tao nhớ tao đâu có mời mày, Lâm!

Lâm cũng không vừa:

- Thằng Quý mời tao. Nếu mày mời thì tao đã từ chối rồi, đồ ghẻ ngựa.

Thằng Tần thu nắm đấm, có vẻ như sắp sửa nhảy xổ vào đối thủ. Nhưng đến phút chót không hiểu nghĩ sao, nó thông tay xuống, cười khẩy:

- Chuyện xưa như trái đất rồi mày. Bộ mày không có chuyện gì mới ngoài chuyện ghẻ hả?

Quý ròm lật đật chen ngang:

- Đúng rồi đó, “khép lại quá khứ” đi! Tụi mày sao cứ hay lôi chuyện cũ ra nói hoài!

Không biết Lâm và Tần có chịu khép lại hận thù trong quá khứ hay không nhưng sau lời can gián của Quý ròm, cả hai không buồn đấu khẩu nữa.

Tần dẫn cả bọn vô nhà:

- Các bạn ngồi đây, tôi ra vườn hái mặn nha.

Tiểu Long khoát tay:

- Cả bọn ra vườn chơi đi. Ăn bận phải ăn ngoài vườn mới ngon.

- Vậy thì đi!

Tần dễ dãi, thoăn thoắt dẫn đầu. Năm ngoái, Tần luôn ngăn cản các bạn ra vườn. Nó sợ các bạn trêu chọc tình bạn bí mật giữa nó và nhỏ Hoa – cô bé câm hàng xóm. Nhưng sau hôm sinh nhật lần thứ mười lăm thì Tần hiểu ra bí mật của nó đã bị bại lộ từ lâu rồi, không cần phải giấu giếm nữa.

Nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn qua bên kia hàng rào, chép miệng hỏi:

- Bạn Hoa có bên đó không hở Tần?

- Hoa về Bến Tre thăm nhà rồi. Tuần sau mới lên.

Quý ròm chạy tới gốc dừa, thò tay vào bông cây, cười khì khì:

- Hèn gì “cái hang” này bữa nay trống không.

Hồi đó, để đem lại niềm vui cho cô bạn câm, Tần thường bỏ quà vào trong bông cây chờ nhỏ Hoa chui rào qua lấy. Nay Quý ròm nhắc lại chuyện này để trêu nó. Nhưng Tần không giận, chỉ nhún vai:

- Xưa rồi, mày.

Thằng Lâm không biết “sự tích gốc dừa” nên chẳng quan tâm đến câu chuyện giữa Tần và Quý ròm. Nó lẳng lặng trèo lên cây bận xum xuê, hái trái nhai nhóp nhép.

- Ê, Lâm ăn một mình nha! Xấu quá! – Nhỏ Hạnh nhắc thấy, kêu lên – Hái xuống cho tụi này với!

- Chờ chút!

Lâm nói, một tay bám cành tay kia khua khoảng hái bận nhét đầy túi áo túi quần rồi lật đật đu cây tuột xuống. Nó chìa ra cho Hạnh ba trái, Xuyên Chi ba trái. Còn ba trái cho Thủy Tiên, nó cầm hoài không dám đưa.

- Thủy Tiên nữa chi! – Hạnh nhắc.

Lâm liếc về phía Thủy Tiên, thấy nhỏ bạn đang mỉm cười nhìn mình.

Nụ cười của Thủy Tiên khiến Lâm vững dạ. Nó cầm ba trái mận trên tay, bước lại, lúng búng nói:

- Của Thủy Tiên nè.

Thủy Tiên cầm lấy ba trái mận:

- Cảm ơn nha.

- Thủy Tiên nè. – Lâm đột ngột nói, ngạc nhiên về sự bạo gan của mình, có lẽ thái độ thân thiện của Thủy Tiên giúp đó đâm ra dạn dĩ.

- Gì hờ Lâm?

- Lát nữa ấy mà.

- Lát nữa sao?

- Lát nữa Lâm hỏi Thủy Tiên chuyện này chút.

- Chuyện gì vậy?

Lâm ngó quanh, thấp giọng:

- Chuyện này không nói chỗ đông người được.

Thủy Tiên nhướn mày, nhưng nó vẫn vui vẻ đáp:

- Vậy lát nói.

Lâm mừng rơn, không ngờ Thủy Tiên nhận lời dễ dàng đến thế. Từ lúc đó, đầu óc Lâm chỉ xoay quanh mỗi ý nghĩ: Lát gặp con nhỏ này ở đâu há?

Tụi bạn mãi trèo cây, mãi giành nhau từng trái mận, mãi la chí chöhe, chẳng đứa nào để ý đến vẻ bồn chồn của Lâm.

Khi cả bọn chơi chán, lục tục kéo nhau vào nhà, Lâm mới chợt nghĩ ra một kế. Nó vội vàng chạy lại gần Thủy Tiên, khẽ đụng vào vai nhỏ bạn.

Thủy Tiên quay sang, thấy thằng này đang nháy mắt với mình, bộ tịch trông rất gian. Thủy Tiên hơi ngó người một chút rồi sức nhớ ra đề nghị của Lâm lúc nãy. Thế là nó chậm bước lại. Bên cạnh nó, thằng Lâm cũng đang ra vẻ ta đây tuổi con ... rùa. Hai đứa đi chậm ỏi là chậm, đến khi

tụi bạn đang trước sắp bước vào nhà rồi, Thủy Tiên mới khẽ hỏi:

- Lâm hỏi gì hỏi đi!

- Đứng đây hỏi hử?

- Ừ.

- Đứng đây không được.

- Chứ đứng đâu?

Lâm nuốt nước bọt:

- Lại chỗ gốc dừa đi. Đứng chỗ đó tụi bạn có nhìn ra cũng hông thấy mình được.

Thế là Thủy Tiên lẻo đẹo theo Lâm lại chỗ cây dừa kế hàng rào dậu, trong bụng thắc mắc không để đâu cho hết. Dĩ nhiên Thủy Tiên biết thằng Lâm có chuyện gì đó muốn nói với nó. Nhìn thái độ của Lâm ở trên lớp là Thủy Tiên biết rồi. Chính vì vậy mà nó cố tình tránh thằng này. Nó không biết Lâm định nói gì. Nó sợ thằng Lâm lại rủ nó đi ăn kem hay uống nước. Trong khi thực ra nó đâu phải là ... Mai Giáng Tuyết. Nó đâu phải là con nhỏ Thủy Tiên “học trường Nguyễn Hữu Huân”. Nó nhận lời nhỏ Hạnh đóng vai “Mai Giáng Tuyết” đi gặp “Kẻ Thần Bí” chẳng qua muốn “câu chuyện giúp bạn” của tụi Quý ròm khỏi đổ bể thôi.

Hai ngày vừa rồi, mỗi lần thằng Lâm lại gần là nó giả vờ quay đi chỗ khác hỏi chuyện hết đưa này đến đưa nọ. Thực ra những lúc làm như vậy, Thủy Tiên áy náy lắm. Nó có kín đáo liếc thằng Lâm mấy lần nhưng con nhà Lâm đâu có biết. Nó liếc Lâm, thấy mặt thằng này xịu xuống một đồng, càng bứt rứt tợn. Vì vậy mà hôm nay nó đồng ý ngay khi thằng Lâm ngỏ ý muốn nói chuyện với nó. Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế nhỉ? Thủy Tiên vừa đi vừa tự hỏi.

Tới gốc dừa, Thủy Tiên dừng lại, quay nhìn Lâm, sừng sốt thấy mặt thằng Lâm nặng chình chịch. Thủy Tiên không biết thằng này đang uất ức nhớ lại cảnh nó bị Mai Giáng Tuyết thẳng tay “đồ sát” cách đây mấy ngày. Đã không nghĩ đến thì thôi, càng nhớ lại vụ “thảm sát” vô có đó, Lâm càng nghe máu nóng bốc lên đầu ngùn ngụt.

Lâm nhìn Thủy Tiên chăm chăm, định hỏi tại sao hôm đó con nhỏ này trở mặt với nó, nhưng Lâm chưa biết phải mở lời thế nào. Nó định nói năng nhẹ nhàng lịch sự nhưng bụng thì sôi sùng sục, chỉ muốn ngoác mồm đay nghiến cho hả tức.

Vẻ mặt đờ đờ sát khí của thằng Lâm khiến Thủy Tiên chợt dạ ... Nó bồi hồi ngó Lâm, thấy thằng này hỏi không hỏi mà mặt mày lăm lè như cô hồn, trống ngực nó tự dưng đánh bình bình.

Thủy Tiên không dám nhìn Lâm thêm nữa, liền ngoảnh mặt ngó lơ chỗ khác. Nó nhìn bên trái, nhìn bên phải rồi nhìn sau lưng, thấy bốn bề vắng hoe, không một bóng người. Một nỗi sợ không tên không biết ở đâu hiện ra đột ngột chụp lấy nó. Tóc gáy dựng đứng, Thủy Tiên ngoác miệng hét lên một tràng “a a a ...” rồi ba chân bốn cẳng chạy tuốt vô nhà.

Tiếng hét chói tai của Thủy Tiên vang lên không khác gì tiếng còi báo động. Trong khi thằng Lâm đứng chết đống tại chỗ thì từ trong nhà Tiểu Long, Tần, Quý ròm, Hạnh và Xuyên Chi xô nhau chạy ra.

- Gì thế Thủy Tiên?

- Có chuyện gì vậy?

Cả đồng cái miệng bật hỏi khi Thủy Tiên hốt hải chạy tới.

- Không! Không có gì!

Thủy Tiên bá vai Xuyên Chi, lắc đầu đáp, mặt vẫn chưa hết hoảng hốt.

Tần ném về phía thằng Lâm một cái nhìn nghi hoặc:

- Thằng Lâm làm gì bạn hả?

- Không, không! – Thủy Tiên lại lắc đầu quầy quậy, miệng rối rít – Lâm có làm gì đâu!

- Chắc chắn là nó có làm gì đó! – Tần khẳng khẳng – Nếu không thì tại sao bạn hét lên thất thanh và bỏ chạy như bị ma đuổi thế!

Không đợi Thủy Tiên lên tiếng, Tần kêu lớn:

- Mà y vừa làm trò bậy bạ gì vậy, Lâm?

Lâm biết mình bị oan, nhưng nó không biết thanh minh như thế nào.

- Tao có làm gì đâu! – Nó gân cổ phân trần, mặt đỏ lên.

Xưa nay Lâm chưa bao giờ biết nhượng bộ ai. Với thằng Tần “không đội trời chung” kia, nó càng không nhường một tấc. Thế mà lúc này nó nhũn như con chi chi. Thái độ khác thường đó càng khiến cho tội bạn thêm nghi.

Tần hừ mũi:

- Hừm, tao chả tin!

Thủy Tiên nhăn nhó:

- Bạn Lâm không có làm gì thật mà!

Xuyến Chi cau mày nhìn lom lom vào mặt nhỏ bạn:

- Thế sao Thủy Tiên hét om sòm thế?

Tới lượt Thủy Tiên bối rối. Nó không biết phải giải thích ra sao về hành động đột ngột của mình. Ngay cả nó, nó cũng không hiểu tại sao nó lại làm thế. Thực ra Lâm có làm gì nó đâu, ngay cả cái điều Lâm định hỏi nó Lâm cũng chưa kịp mở miệng. Thế mà nó lại hét lên như bị ai bóp cổ và co giò chạy trốn chết. Chẳng qua lúc đó nó bị một nỗi sợ vô có bất ngờ xâm chiếm. Chính nỗi sợ mơ hồ đó đã điều khiển hành vi của nó. Vì vậy mà Thủy Tiên chẳng biết phải nói như thế nào với tội bạn. Hồng lệ bảo nhìn mặt Lâm lúc đó thấy sờ sờ thế nào ấy! Nói thế thì ai mà tin!

- Sao hờ Thủy Tiên? – Xuyến Chi chép miệng, vẻ nôn nóng, ánh mắt vẫn đóng đinh vào mặt nhỏ bạn.

- Có sao đâu! – Thủy Tiên ngượng ngập quay mặt đi chỗ khác, giọng vẫn lừng khừng.

Thằng Lâm, bấy giờ đã hoàn hồn, bắt đầu nhúc nhích đôi chân. Nhưng nó không vào nhà mà đi xăm xăm về phía cổng rào.

- Mày đi đâu thế hờ Lâm? – Quý ròm kêu lớn.

Lâm tảng lờ, lăm lè đi thẳng lại chỗ để xe.

Quý ròm ba chân bốn cẳng chạy theo. Nó đuổi kịp Lâm chỗ cổng và thò

tay nín áo thằg này, cười giả lả:

- Ở lại chơi lát về chung luôn!

Lâm quạu quọ, câu nói của nó chẳng ăn nhập gì với đề nghị của Quý ròm:

- Tao hông có làm gì Thủy Tiên hết á.

Quý ròm gật đầu lia lịa:

- Tao tin mà.

Quý ròm tin Lâm không làm gì Thủy Tiên thật. Nó chỉ không biết thằg bạn mình hẹn Thủy Tiên ra chỗ gốc dừa nói chuyện gì thôi.

Lâm lừ mắt nhìn Quý ròm:

- Mà tin tao thật không?

- Thật chứ! – Quý ròm giơ tay lên trời, rồi nó ấp úng nói thêm – Tao chỉ thắc mắc hông biết mà và Thủy Tiên có gây gổ gì không.

- Mà hỏi nó ấy! – Lâm nghiêng rằg trèo trẹo.

Quý ròm chớp mắt:

- Hỏi sao?

- Hỏi xem nó có ... có vừa gây tội ác gì trên núi Trường Bạch không?

Lâm lúng túng đáp, nó không muốn cho Quý ròm biết sự ấm ức của nó liên quan đến trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến. Nó không muốn tụi bạn biết nó vẫn còn khoái chơi game. Nhưng nếu nó không nhắc đến “núi Trường Bạch” thì Thủy Tiên không biết nó cay cú con nhỏ về chuyện gì. Khi nãy nó đã định hỏi Thủy Tiên về chuyện này nhưng chưa kịp hé môi thì con nhỏ đã hét lên và bỏ chạy khiến nó không những chưa kịp hỏi mà còn bị tụi bạn ngờ vực đủ thứ. Bây giờ Lâm muốn mượn miệng Quý ròm để “nói” cho Thủy Tiên biết nó đang giận con nhỏ về chuyện gì.

Tất nhiên chỉ nghe thoáng qua, Quý ròm đã đoán ra Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết chắc vừa có xô xát gì đó trong game. Nó cũng biết Mai Giáng Tuyết khiến thằg Lâm tức anh ách không liên quan gì đến Thủy

Tiên. Thủ phạm chính là Văn Châu.

- Núi Trường Bạch ở đâu vậy mà? – Quý ròm chìa ra bộ mặt ngây thơ cụ.

- Mà không cần biết điều đó làm chi! Mà cứ nói vậy là Thủy Tiên biết tại sao tao muốn “làm việc” với nó rồi.

Lâm gầm gừ, vừa nói nó vừa phóc lên yên. Quý ròm tính vờ vịt thêm vài câu nhưng thằng Lâm chạy lẹ quá, thoáng mắt đã ở tuốt ngoài đầu đường.

CHƯƠNG 4

Trừ Tần, tất cả những đứa còn lại đều biết kế hoạch giúp đỡ thằng Lâm của bọn Quý ròm trong thời gian vừa qua.

Cho nên khi nghe Quý ròm thuật lại lời nhắn gửi của thằng Lâm cho Thủy Tiên, bốn, năm cái miệng cùng “à” lên.

Quý ròm cười hè hè:

- Không cần phải thông minh lắm cũng có thể đoán được chuyện gì vừa xảy ra với thằng Lâm. Chắc chắn Kẻ Thần Bí của nó vừa bị Mai Giáng Tuyết tiên đi “tham quan âm phủ”. Híc, Văn Châu đâu có biết Kẻ Thần Bí là ai.

Xuyến Chi lườm Quý ròm:

- Thế Quý không nói cho Văn Châu biết Kẻ Thần Bí là ai sao?

Quý ròm lỏn lẻn:

- Tôi quên mất.

Thủy Tiên méo xệch miệng:

- Oan cho mình quá! Mình nhận lời giúp các bạn, không ngờ lại chuốc vạ vào thân! Chắc Lâm đang thù mình ghê lắm!

Quý ròm nhún vai:

- Tại bạn cả thôi. Tôi đã dặn bạn rồi. Là phải nói với Lâm là bạn đã bán nhân vật Mai Giáng Tuyết cho người khác.

- Mình chưa kịp nói. Vừa gặp lần đầu nói ngay chuyện đó Lâm sẽ nghi ngờ. Mình định lần sau sẽ ...

- Quý đừng có đổ thừa. – Nhỏ Hạnh bênh Thủy Tiên – Tất cả là tại Quý. Lẽ ra khi trả Mai Giáng Tuyết cho Văn Châu, Quý phải nói rõ cho Văn Châu biết những ngày qua Quý mượn Mai Giáng Tuyết để làm gì.

Tần lắng tai nghe tụi bạn tán chuyện, ngo ngác hỏi nhỏ Hạnh:

- Chuyện gì thế Hạnh? Sao tôi không hiểu gì hết?

Nhỏ Hạnh mỉm cười tóm tắt câu chuyện liên quan đến Lâm và trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến.

Nghe xong, Tần “à” lên một tiếng, lật đật quay sang Thủy Tiên:

- Thế khi nãy Thủy Tiên hoảng sợ là do thằng Lâm đòi báo thù cho Kẻ Thần Bí hả?

- Không có. – Thủy Tiên rụt cổ – Lâm chưa nói câu gì hết á, nhưng mặt Lâm lúc đó hầm hầm trông sợ lắm ...

- Trời đất! – Xuyên Chi thò tay véo Thủy Tiên một cái – Có vậy mà khi nãy bạn làm thấy ghê!

Tần xộc tay lên mái tóc, ân hận:

- Thế là tôi nghi oan cho thằng Lâm rồi!

Quý ròm ranh mãnh:

- Khi nãy mà nghi thằng Lâm làm gì Thủy Tiên vậy hả Tần?

Tần ấp úng:

- Ờ ... ờ ... thì tao đoán là nó ... nó ... nhào vô ôm đại Thủy Tiên ...

- Á á á á á ... ..

Thủy Tiên thét lên và nhảy tới đâm thùm thùm lên lưng thằng Tần:

- Bạn dám nghi bậy như thế hả? Đúng là đồ đầu óc đen tối!

- Đen tối gì! – Vừa nhảy tránh Tần vừa phân bua – Thằng Lâm rủ bạn ra tuốt đằng gốc dừa vắng vẻ, rồi tự nhiên bạn hét lên thất thanh và cầm cổ chạy thực mạng, ai mà chẳng “đen tối”!

Thằng Lâm không biết nó đã được bạn bè minh oan. Nó lóc cóc đạp xe trên đường về, lòng đầy giận dữ. Trong mắt nó lúc này, thế giới bỗng đen ngòm. Và trong cái bóng tối đen kìn kịt đó, nó ấm ức nhận ra từ ngày nó quen Thủy Tiên, cuộc đời nó bỗng dưng gặp hết buồn bực này

đến buồn bực khác. Trước đây đâu có vậy. Nó chọc phá, nó lười học, nó ngủ gục trong lớp thì cùng lắm chỉ bị ban cán sự lớp và tổ trưởng Minh Vương phê bình thôi. Mà gì chứ chọc phá, lười học và ngủ gục thì đâu chỉ có mỗi mình nó. Nó chưa bao giờ bị bạn bè ngò vức chuyện gì. Thế mà hôm nay bao nhiêu đứa nhìn nó bằng ánh mắt như thể nó vừa làm cái quái gì đó động trời lắm. Thằng Tần ghê ngứa gòm hét oang oang “Mày vừa làm trò bậy bạ gì vậy, Lâm?” Thằng Tần quát nó như quát con nít ị bậy. Thế mà nó đành ngậm tằm. Rồi lui thủi ra về.

Càng nghĩ Lâm càng buồn, càng tức. Nó kết luận được rồi: Thủ phạm trong toàn bộ chuyện này chính là Thủy Tiên. Nếu con nhỏ này không bắt thần hét lên và bỏ chạy thì đâu đến nỗi. Ý nghĩ đó cứ bám riết lấy tâm trí Lâm, đến mức nó hồng thèm làm luật sư không công cho Thủy Tiên nữa. Không những không thèm làm luật sư, Lâm còn bắt đầu óc nó moi móc, sục sạo để tìm ra những khuyết điểm của Thủy Tiên, đến lúc này nó mới thấy khuyết điểm của con nhỏ này tầng tầng lớp lớp: học trường Đức Trí mà nói xạo là trường Nguyễn Hữu Huân nè, lên núi Trường Bạch “đồ sát” Kẻ Thần Bí của Lâm nè, la hét om sòm làm bạn bè hiểu lầm Lâm nè. Ôi, nhiều quá! Nhiều ời là nhiều!

Mình dính vào con nhỏ này như dính vào sao quá Tạ, toàn gặp chuyện bực mình! Lâm cay đắng kết luận, và tối hôm đó nó đi ngủ với quyết tâm không thèm nghĩ tới con nhỏ này nữa.

Thế nhưng Lâm không nghĩ tới không được. Nó muốn gạt hình bóng Thủy Tiên ra khỏi đầu óc biết bao nhưng nó chợt nhận ra con nhỏ này sao mà lì lợm quá. Nó cứ bắt Lâm nghĩ về nó suốt, dù là nghĩ trong phiên muộn và giận dữ. Đến mức Lâm đâm cáu.

Cho nên sáng hôm sau lúc đi ngang Thủy Tiên, nó không kèm được ý định thò tay dứt tóc con nhỏ này một cái cho hả tức. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, đến phút chót nó lại ngần ngại, và lại làm cái chuyện hết sức ngu ngốc là dứt tóc nhỏ Xuyên Chi ngồi cạnh, quên phắt con nhỏ này là lớp trưởng. Thế là tai họa tự nhiên trút xuống đầu!

Lâm đứng lom khom chép bài một hồi, người ngọm mồm như. Chốc chốc nó lại liếc lên chỗ Thủy Tiên, bụng hầm hè: Tại nó mà bữa nay mình bị phạt ê cả mặt. Ê cả chân và cả lưng nữa chứ. Thế là thêm một tội nữa! Con nhỏ ác nhon này sao mà nhiều tội quá chừng! Mai Giáng Tuyết ơi là Mai Giáng Tuyết!

Lâm chán quá. Đã thế, tổ trưởng Minh Vương thỉnh thoảng lại đưa mắt lườm nó. Minh Vương không nói gì nhưng mỗi lần nhìn sang lại chép miệng và thở đánh thượt một cái, ý như là “Tao hết nói nổi mày rồi!” khiến Lâm cảm thấy nhột nhạt như có ai cù.

Quói Lương không biết thằng Lâm đang điên tiết bao nhiêu là chuyện, thò tay cầm áo bạn giật giật:

- Mày ngồi xuống đi!

Lâm cau mặt:

- Ngồi sao được mà ngồi! Đã hết tiết đâu!

- Nhưng thầy Khuê đang chép bảng. – Quói Lương thì thảo – Mày cứ ngồi đại, khi nào thầy sắp sửa quay xuống thì mày đứng lên!

Lâm cung tay:

- Mày xúi bậy tao hả, Quói Lương? Thầy Khuê không thấy, hồng lể mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng mù cả sao? Còn thằng Minh Vương đang ngồi kè kè bên cạnh nữa chi!

Xui làm sao, đúng lúc Lâm đang gio tay dọa Quói Lương thì thầy Khuê lại bất ngờ quay mặt xuống.

- Lâm! – Thầy sầm mặt – Đã bị phạt mà còn đánh lộn nữa hả?

Lâm vội bỏ tay xuống, lí nhí:

- Dạ ... dạ ... em không có ...

Thầy nhún vai, chán nản:

- Em đừng chối. Không đánh lộn thì em gio tay lên làm gì.

Thầy tặc tặc lưỡi:

- Chắc thầy phải nghĩ thêm một hình phạt bổ sung cho em ...

Hên cho Lâm, hôm đó chưa phải là ngày xui tận mạng của nó. Thầy Khuê đang nhúu mày nghĩ ngợi thì tiếng chuông đổi tiết thành linh reo lên.

- Thôi, được rồi. Em ngồi xuống đi! – Thầy Khuê thu dọn cặp sách trên bàn và bước ra cửa – Tiết học tới thầy sẽ nói chuyện với em sau.

Lâm ngồi xuống, phớt lờ lời căn nhắc của Minh Vương vang lên bên tai, mắt nhìn chăm chăm lên chỗ ngồi của Thủy Tiên. Con nhỏ này vừa quay lại nhìn Lâm, thấy cặp mắt như con sói của nó, hoảng hồn quay mặt đi chỗ khác.

Cũng lạ, thủ phạm chuyện vừa rồi là Quới Lương, nhưng Lâm lại không tức Quới Lương. Bao nhiêu uất ức nó dồn hết vào con nhỏ Thủy Tiên. Lâm đấm tay xuống mặt bàn, hậm hực nghĩ: nếu con nhỏ này không gây cho nó hết rắc rối này đến rắc rối khác, nó đâu có dứt tóc ... lớp trưởng Xuyên Chi làm chi. Nếu nó không dứt tóc nhỏ Xuyên Chi thì nó đâu có bị thầy Khuê phạt đứng trong giờ học. Nếu nó không bị phạt đứng trong giờ học, thằng Quới Lương đâu có xúi nó ngồi xuống. Nếu thằng Quới Lương không xúi nó ngồi xuống, nó đâu có cung tay lên để rồi thầy Khuê bắt gặp ...

Lâm nghĩ lan man, chuyện nọ xọ chuyện kia, và tức tối nhận ra tai nạn nó gặp phải rõ ràng bắt nguồn từ con nhỏ Thủy Tiên xúi quẩy kia.

Lâm đã hết thích Thủy Tiên rồi. Lòng nó đã thôi nao nao rồi, chỉ ngập đầy hờn giận. Đầy đến mức sự hờn giận tràn cả ra ngoài mặt.

Nhìn mặt Lâm, nhìn ánh mắt như muốn nhai xương đối thủ của nó, Thủy Tiên bụng cứ thon thót.

Vì lẽ đó mà suốt mấy ngày liên tiếp, nó không đủ can đảm để nói cho thằng Lâm rõ Mai Giáng Tuyết mà thằng này gặp trên núi Trường Bạch không phải nó.

Nhỏ Xuyên Chi hỏi:

- Thủy Tiên đã giải thích với Lâm chuyện đó chưa?

- Chưa.

- Sao vậy?

- Từ từ nói.

Ngày hôm sau, Tiểu Long hỏi:

- Thủy Tiên đã gặp thằng Lâm chưa?

- Chưa.

- Sao vậy?

- Thủng thỉnh gặp.

Ngày hôm sau nữa, tới phiên Quý ròm:

- Thủy Tiên chưa nói chuyện với thằng Lâm phải không?

- Mai nói.

Nhưng mai rồi một rồi bữa kia bữa kia, Thủy Tiên vẫn ngậm tằm. Hồi trước thằng Lâm ngại ngùng khi xán lại gần nó thế nào thì hôm nay khi nghĩ tới chuyện đến gần thằng Lâm nó cũng ngại ngùng y như vậy.

Vì bộ mặt thằng Lâm trông vẫn còn “hắc ám” quá mà!

CHƯƠNG 5

Thủy Tiên không chịu nói, làm bao nhiêu người lo lắng.

Người lo lắng đầu tiên là nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh than thở với Tiểu Long và Quý ròm:

- Hôm rày Lâm không tới nhà Hạnh hỏi bài nữa.
- Cái thằng này! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, gầm gừ – Mới kha khá lên được một chút rồi đâu lại vào đấy!

Quý ròm cười hì hì:

- Tại nó vẫn còn giận Thủy Tiên đó thôi. Khi nào hết giận, nó sẽ tu tỉnh lại chứ lo gì!

Người lo lắng thứ hai là cô Mừng dạy Vật Lý:

- Em học hành sao thế hở Lâm? Sao bài tập tuần này em chỉ có 3 điểm thế?

Sau cô Mừng dạy Vật Lý là cô Bích Dậu dạy tiếng Anh:

- Em bị ốm hở Lâm?

Sau cô Bích Dậu dạy tiếng Anh, tới thầy Khoa dạy toán. Thầy nhìn Lâm rồi nhìn xuống xấp bài làm trên tay rồi lại nhìn Lâm, trông bộ tịch cứ như thể thầy mới nhìn thấy nó lần đầu.

- Ố là là! – Thầy kêu lên, giọng khô hài – Em nào cho thầy mượn cặp mắt kính! Thú thật là thầy không thể tin vào mắt mình nữa rồi!

Thầy huơ xấp bài làm trên tay, tụi ngồi bàn đầu có thể nhìn thấy bài của thằng Lâm ở trên cùng, vờ làm ra vẻ kinh ngạc:

- Một học sinh được 8 điểm tuần trước, tuần này không thể chỉ có 2 điểm được!

Thầy lắc đầu quầy quậy:

- Không thể được! Dứt khoát không thể được! Chắc là có chuyện gì đây!

Thầy nhìn về phía thằng Lâm:

- Lâm, em rà soát lại quanh chỗ ngồi cho kỹ đi, xem có đánh rơi 6 điểm kia ở chỗ nào không!

Thầy Khoa vốn hài hước. Môn Toán khô khan qua cách giảng hóm hỉnh của thầy trở nên sinh động khác thường, học trò đứa nào cũng khoái. Lâm cũng khoái thầy, dù nó học toán thật ỉ ạch. Nhưng lúc này thì nó hết khoái thầy rồi. Xưa nay, không học trò nào khoái thầy cô dạy cái môn mà mình chỉ có 2 điểm.

Lâm không chỉ làm khổ thầy cô. Nó làm khổ cả cái đứa ngồi cạnh nó là tổ trưởng Minh Vương.

- Mà lại vui đầu vào chơi game, hổng thèm để mắt tới bài vở hả Lâm?

Lâm sừng cò:

- Mà đừng có vu oan cho tao à nha.

Minh Vương nhăn nhó:

- Chứ tại sao tuần này mày học hành như xe tuột dốc thế?

Lâm hừ mũi:

- Mày hỏi ...

Nó định nói “Mày hỏi con nhỏ Thủy Tiên ấy” nhưng đến phút chót nó chợt nhận ra ăn nói như vậy thì vô duyên quá nên lật đật tặc lưỡi.

Từ lúc đó, Lâm ngồi im thít. Minh Vương hỏi gì nó cũng chẳng thèm đáp. Kể cả thằng bạn thân nhất của nó là Quới Lương khều khều chọc vào hông nó để gọi chuyện, nó cũng chẳng buồn mở miệng.

À quên, Lâm có mở miệng. Chỉ để gầm lên:

- Tao đập mày nghe, Quới Lương!

Lâm trách thằng Minh Vương vu oan nó là Lâm nói thật.

Từ ngày Kẻ Thần Bí vô cớ bị “vợ sắp cưới” thắng tay hạ sát, Lâm chẳng thiết chơi game nữa. Thịnh thoảng buồn tay, nó cũng click con chuột vô game Giang Hồ Thánh Chiến, nhưng chẳng để làm gì. Nó đứng ngẩn ngơ bên ao sen thành Lạc Dương, buồn bã nhớ đến những ngày nó cùng Mai Giáng Tuyết vai kề vai chuyện trò tíu tít như thế ... sắp làm đám cưới tới nơi. Ôi, niềm vui rồi bỏ nó nhanh quá!

Có lúc Lâm ruổi ngựa lên núi Trường Bạch, lững thững mò đến chỗ gặp Mai Giáng Tuyết lần cuối cùng. Nó đau khổ nhớ lại những hình ảnh đã làm sẹo trong tâm trí nó: Mai Giáng Tuyết đã tuốt thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm nhắm ngay nó lia một phát xanh lè ra làm sao và nó đã lăn ra đất nằm dúm dó như đồng giẻ ướt như thế nào.

Nhưng lúc như vậy, Lâm đứng dưới gốc bạch dương hàng giò, người lẫn ngựa rũ ra như kẻ chết rồi. Trên nền tuyết trắng mênh mông, Kẻ Thần Bí trông chẳng khác nào một gốc cây, hòn đá. May mà không có con quái nào nhảy xổ ra.

Có lần, Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết tình cờ chạy ngang “gốc cây” đó (hay “hòn đá” đó), mừng rỡ reo um:

- Ê, Lâm! Sao hôm rày ít thấy mày lên mạng vậy?

- Mày làm gì đó? Đi đánh nhau phụ bọn tao đi!

Lâm hồ hững:

- Đánh nhau với ai?

- Đánh với tụi Đại Hồ Ly chứ với ai. Tụi nó hẹn hai đứa tao lên Thiên Tâm Thập quyết đấu nè.

- Tụi nó hẹn tụi mày thật hả?

- Ờ. – Đại Hoàng Đế ranh mãnh “đế” thêm – Mấy bữa nay con nhỏ Đại Hồ Ly hỏi thăm mày quá trời. Nó hỏi tụi tao Kẻ Thần Bí luyện công xong chưa?

Lâm ngạc nhiên:

- Tao có luyện công gì đâu!

- Thì tao cũng nói vậy. Nhưng con nhỏ Đại Hồ Ly cứ khẳng khẳng là có.

Nó bảo mày vừa lượm được một bí kíp võ công hiệp có lắm.

- Thế nó có nói đó là môn võ công gì không?

- Có. – Đại Hoàng Đế cười toe – Nó bảo môn võ đó có tên là “trốn chui trốn nhủi”.

Lâm nóng mặt:

- Nó bảo vậy thật hả?

- Thật chứ sao. Chắc tại thấy mày ít lên mạng, nó tìm cách trêu mày.

- Hừm! – Lâm nghiêng răng ken két – Tao sẽ giết con nhỏ nhiều chuyện đó.

Chỉ đợi có vậy, Đại Hoàng Đế hí hửng:

- Vậy đi với tụi tao đi!

- Đi lên Thiên Tâm Tháp hả?

Đại Hoàng Đế mau mắn:

- Ờ, đi không?

- Không.

Lâm phán một câu trót quớt làm Đại Hoàng Đế chưng hửng. Nó nghiêng ngó Kẻ Thần Bí một lúc, rồi thận trọng dò hỏi:

- Sao vậy? Mày vừa đòi giết con nhỏ Đại Hồ Ly mà!

Lâm thờ ra:

- Ờ. Tao ghét con nhỏ đó. Nhưng tao chán đánh nhau rồi!

Gặp Là Giết nãy giờ làm thỉnh, bây giờ nôn nóng giục ngựa lại gần Kẻ Thần Bí, tò mò hỏi:

- Mày làm sao thế hở Lâm?

- Tao có làm sao đâu!

- Có. – Gặp Là Giết khăng khăng – Mấy hôm nay mày làm sao ấy. Mày chẳng giống mày mọi khi chút nào.

- Ờ ... ờ ... – Lâm ấp úng – Tại lúc này tao bận học. Bài vở nhiều quá.

- He he he. – Gặp Là Giết sặc cười – Mà ý tưởng tui tao là con nít há Lâm? Mà nói mà bạn đi chơi tao còn tin. Mà mà bạn học chắc trời sập quá!

Quốc Ân năm ngoái là một thành viên trong băng “tứ quây”. Ai chứ Quốc Ân là nó đi guốc trong bụng Lâm. Gặp Là Giết làm một tròng khiến mặt Lâm đỏ như. May mà hai đứa bạn không trông thấy gương mặt của nó lúc này.

Đã thế, thằng Đại Hoàng Đế còn cười khì khì:

- Tao biết tại sao lúc này mày chán chơi game rồi.

Lâm giật thót:

- Tại sao?

- Tại vì con nhỏ Mai Giáng Tuyết đã nghỉ chơi với mày.

Lâm đỏ mặt:

- Sao mày biết?

Nói xong, Lâm mới thấy mình ngu. Lẽ ra nó phải chối phắt. Đằng này, hỏi như thế khác nào thừa nhận thằng Đại Hoàng Đế nói đúng.

- Tao đoán thế.

Lâm xì một tiếng, nhanh nhẩu sửa sai:

- Đoán sai bét mà cũng đoán!

- Chả sai tí ti ông cụ nào cả. – Đại Hoàng Đế thản nhiên – Tao biết con nhỏ Mai Giáng Tuyết không những nghỉ chơi với mày mà còn rất căm thù mày. Nếu không vậy, tại sao nó biết tao và thằng Gặp Là Giết là bạn mà bạn gần đây nó cho hai đứa tao về châu Diêm Vương lia lịa ...

Lâm hiểu ra:

- Chắc tui mày lẻo đẻo chạy theo nó nên bị nó giết chứ gì?

- Thì vậy! – Gặp Là Giết than thở – Hôm trước nó giúp tao giết con Kim

Tuyển Xà Vương để lấy viên hồng ngọc, bây giờ gặp nó tao định chạy lại cảm ơn, thế mà tao và thằng Đại Hoàng Đế vừa xán lại, nó lập tức rút phất thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm ra “phụt” cho một phát.

Đại Hoàng Đế giận dỗi bổ sung:

- Lần thứ hai gặp nó, tao cẩn thận nói trước “Bọn huynh là bằng hữu của Kẻ Thần Bí nè, muội không nhớ sao?”

Lâm hồi hộp:

- Rồi nó nói sao?

- Nó không nói gì cả, lại rút thanh báu kiếm ra, lại “phụt” một phát. Thế là tao và thằng Gặp Là Giết lăn quay ra đất.

Lâm nghe đầu nóng phùng phùng:

- Đồ phản bạn!

Đại Hoàng Đế chế thêm dầu vô lửa:

- Chúng tỏ nó chẳng coi Kẻ Thần Bí ra cái củ cà rốt gì!

Lâm dấm tay xuống bàn phím đánh “rầm”:

- Tao sẽ giết nó.

Lâm bữa nay oai ghê. Mới vừa rồi dọa giết con nhỏ Đại Hồ Ly, bây giờ hăm giết Mai Giáng Tuyết. Nó giận quá nên nó mới làm oai như thế. Một lát, nó chợt nhớ ra cả ba đứa nó hợp sức lại cũng chưa phải là đối thủ của Mai Giang Tuyết, nên khi Đại Hoàng Đế hăng hái:

- Bây giờ sao? Giết con nhỏ nào trước? Giết Mai Giáng Tuyết trước hả?

Lâm lập tức xui lơ:

- Thôi, giận thì nói thế thôi. Chấp làm gì bọn con gái. Tha cho nó quách.

Gặp Là Giết cười hí hí:

- Đúng rồi. Thằng Lâm nói rất đúng. Đánh không lại nó thì tha nó quách cho rồi!

Lâm đỏ mặt:

- Tao đập mày nghe, Quốc Ân.

Đại Hoàng Đế cảm thán:

- Bọn con gái là thế! Lừa dối, xảo quyệt.

Lâm buột miệng khen, trong đầu hiện ra hình ảnh nó đứng rực rỡ trong tiết Công Nghệ của thầy Khuê:

- Thằng Quốc Ân nói gì cũng trật, thằng Quang Thuần nói gì cũng đúng!

Được khen, Đại Hoàng Đế khoái chí, lại nói:

- Bọn nó thay đổi người tình như thay áo!

Lâm lại nức nở:

- Vô cùng chính xác!

- Thiếu tính thủy chung!

- Không sai chút nào!

- Nói và làm không bao giờ đi đôi với nhau. Hay gạt gẫm bằng những lời ngon ngọt. Chả bao giờ coi trọng tình cảm của người khác.

Đại Hoàng Đế cao hứng tuôn một tràng. Lâm cũng sung sướng khen một tràng:

- Đúng! Đúng! Đúng!

Người tung kẻ hứng, trong thoáng chốc Đại Hoàng Đế và Kẻ Thần Bí quên bằng nhiệm vụ đi tìm Đại Hồ Ly và Mai Giáng Tuyết. Tụi nó không khoái đánh nhau với con gái nữa. Hai thằng thi nhau nói xấu con gái. Nói xấu con gái sướng miệng mà không sợ con gái vung kiếm lên giết mình nên hai đứa cứ nói hoài, nói hoài.

Đến mức Gặp Là Giết sốt ruột:

- Sao mày rành tụi con gái vậy Quang Thuần?

- Sao không rành! – Đại Hoàng Đế chặm tụi ái – Gì chứ bạn gái thì tao có hàng mớ.

Gặp Là Giết hỏi:

- Hàng mớ là bao nhiêu?

- Khoảng ... chục đũa.

- Dóc đi!

- Dóc chết liền! – Đại Hoàng Đế hùng hổ – Nếu không có chùng đó mỗi tình, làm sao tao có thể tổng kết về tội nó chính xác đến mức thằng Lâm phải khen lấy khen để nãy giờ?

- He he, nói dóc mà cũng không biết cách! – Gặp Là Giết “lật tẩy” bạn – Thằng Lâm khen mày bởi vì nó chưa đọc trang web Con trai con gái. Tao vào trang đó rồi, nên tao biết thừa những gì mày nói đều nằm trong mục 28 tạt xấu ...

Lâm bênh Đại Hoàng Đế:

- Sao mày ngốc thế Quốc Ân! Những lời vàng ngọc đó, thằng Quang Thuần tự mình rút ra hay đọc từ đâu không quan trọng. Quan trọng là nó chính xác, cực kỳ chính xác!

- Chính xác cái con khỉ! Mấy câu đó nằm trong mục 28 tạt xấu của con trai chứ có phải con gái đâu mà chính xác! Thằng Quang Thuần nhớ lộn từng پہو mà mày cứ khen nó!

Tiết lộ phũ phàng của Gặp Là Giết kết thúc luôn buổi hội ngộ.

Đại Hoàng Đế sượng ngắt, giục ngựa đi về hướng Bắc.

Kẻ Thần Bí sượng trần, ruồi ngựa đi về hướng Nam.

Chỉ còn Gặp Là Giết bối rối một mình đứng tro ra đó. Giữa tuyết trắng mênh mông, bây giờ đến lượt nó làm gốc cây, hòn đá.

CHƯƠNG 6

Lâm tắt computer một hồi lâu, đầu vẫn chưa hết nóng.

Ngày qua ngày, mối thù nó dành cho con nhỏ Thủy Tiên không những không dịu đi mà càng sâu nặng thêm. Qua cuộc tán gẫu vừa rồi với thằng Quốc Ân và thằng Quang Thuần, nó mới biết con nhỏ Thủy Tiên “khẩu phật tâm xà” kia không chỉ tỉnh bơ lấy mạng Kẻ Thần Bí mà còn thẳng tay hạ sát bất cứ ai là bạn của Kẻ Thần Bí.

Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ? Lâm xộc tay vào tóc, gãi muồn toẹt da đầu, trong bụng như có ai đang cời than quạt lửa.

Lên lớp, nó tiếp tục nhìn Thủy Tiên gườm gườm.

Lần đầu gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey, Lâm ngạc nhiên thấy mình có vẻ thích con nhỏ này. Thủy Tiên mập mập tròn tròn (chắc nó ăn luôn miệng!), nhưng trông vẫn xinh tẹt. Suốt một thời gian, Lâm tự nguyện làm luật sư bào chữa miễn phí cho Thủy Tiên. Bây giờ nó lại ngạc nhiên khi thấy nó chuyển từ “thích thích” sang “ghen ghét” nhanh quá. Đâu phải tại mình, chỉ tại nó cả thôi! Lâm nhủ bụng. Thằng Quang Thuần nói rồi, tụi con gái là chúa lừa dối, xảo quyệt. Nghĩ tới đó, Lâm bất thần đưa tay đập lên đầu một cái “bốp”. Tại nó chợt nhớ ra những gì thằng Quốc Ân nói đó mà. Cái đó là tật xấu của con trai chứ đâu phải của con gái. Nhưng con gái chắc cũng vậy thôi. Tính tốt thì con trai con gái có thể khác nhau nhưng tật xấu chắc là giống nhau cả. Lâm nghĩ và nghĩ, biến thành “triết gia” lúc nào không hay.

Triết gia đó khi nhìn nhỏ bạn Thủy Tiên thì mắt vụt long lên.

Cho nên đã mấy cái “mai” rồi mấy cái “mốt” trôi qua mà Thủy Tiên vẫn chưa thanh minh được với thằng Lâm về “vụ án mạng” trên núi Trường Bạch hôm nào.

Lâm thì vẫn thế, nghĩa là vẫn chẳng thèm chơi game, cũng chẳng thèm ngó đến bài vở. Đầu óc nó lúc nào cũng lẩn tẩn: Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ?

Nó lật tập ra, nhìn vô bài tập Anh Văn của cô Bích Dậu, miệng lầm bầm: Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ? Rồi nó đóng tập lại, liệng xoạch trên đi-văng, vói tay cầm cuốn sách lịch sử của thầy Huấn, mở ra lật soạt soạt, lại lầm bầm: Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ?

“Nó” ở đây tức là con nhỏ Thủy Tiên. Nhưng Lâm học hành như thế khiến không chỉ Thủy Tiên mà cả cô Bích Dậu lẫn thầy Huấn đều “ghét” nó.

Lần thứ hai phát bài tập Anh Văn, cô Bích Dậu không hỏi “Em bị ốm hờ Lâm?” nữa. Cô hỏi: “Lâm bị ốm hờ em?” Trước đũa học trò lười biếng, cô đổi mẫu câu cho đỡ chán, nhưng dù sao vẫn còn nương nhẹ cho nó.

Nhưng đến lần thứ ba thì cô không thêm hỏi han sức khỏe của nó nữa. Cô nghiêm giọng, trán cau lại:

- Nếu sắp tới em còn học hành như thế này nữa thì cô sẽ mời ba mẹ em lên để nói chuyện đó.

Thầy Huấn không khôì hài như thầy Khoa, cũng không căng thẳng như cô Bích Dậu. Thầy chỉ thở dài:

- Không lẽ em mê chơi game đến mức không còn tha thiết gì đến bài vở nữa hả Lâm?

Lần trước làm bài tập Sử, Lâm lỡ “tương” ngôn ngữ của game vô bài làm nên bây giờ mặc dù Lâm không còn dành nhiều thì giờ cho game như trước nó cũng không biết phải đáp lời thầy Huấn như thế nào. Lâm biết, bây giờ nó có nói gì thầy cũng chẳng tin. Thầy chỉ tin vào điểm số thấp tè trong bài tập mới nhất của nó.

Thủy Tiên nhìn thấy Lâm ngồi gằm đầu xuống bàn thì áy náy lắm. Nó nhủ bụng, không nhớ nó đã tự hứa như vậy bao nhiêu lần rồi: Ngày mai mình sẽ gặp Lâm để nói chuyện.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung không chờ được như Thủy Tiên. Giờ ra chơi, nó đề nghị họp ban cán sự lớp, thêm thằng Minh Vương, tổ trưởng học tập của Lâm.

Cả bọn vừa bu lại, nó đã ùng ùng:

- Sao thế hờ bạn Minh Vương?

- Sao cái gì?

Minh Trung lườm Minh Vương:

- Bạn Lâm mấy bữa nay học hành kiểu gì vậy?

Cựu lớp phó kỷ luật bị tân lớp phó kỷ luật vắn vẹo thì bực mình lắm. Nó đồ lì:

- Nó học theo kiểu của nó.

- Trời đất! – Minh Trung nhăn hí – Bạn là tổ trưởng học tập mà ăn nói ngang phè vậy hả? Bạn không sợ điểm thi đua của tổ bạn tháng này sẽ xếp bét lớp sao?

- Sợ chứ sao không!

- Vậy bạn phải nghĩ ra cách gì đi chứ!

Minh Vương nhún vai:

- Cách thì có rồi.

Minh Trung mở mắt:

- Cách gì?

- Đổi thằng Lâm sang tổ 1 của bạn, bạn chuyển Hiền Hòa hoặc thằng Gia Nghĩa qua đây!

Minh Vương không phải là đứa thích cà khía. Nhưng bữa nay nhỏ Minh Trung làm nó phát khùng.

Nó khùng thì nhỏ Minh Trung cũng khùng theo. Minh Trung cao giọng, chẳng nề nang gì hết:

- Tổ trưởng như vậy hèn gì tổ viên lười chảy thây là phải!

- Đủ rồi nha! – Minh Vương đập tay lên mặt bàn – Không phải ý mình là lớp phó kỷ luật rồi muốn nói gì thì nói à nha.

Đang cáu, Minh Vương chợt ngó ra:

- Ủa, ủa, bạn là lớp phó kỷ luật chứ đâu phải lớp phó học tập mà hạc sách chuyện này.

Cú phản đòn của Minh Vương khiến Minh Trung mặt mày lập tức méo xeo. Thằng Lâm dạo trước vì mê chơi game nên học hành lẹt đẹt như con vịt què, sau nhờ tụi Quý ròm bí mật giúp đỡ mà khá lên thấy rõ, bây giờ bỗng nhiên thằng Lâm hăm hờ tụt xuống vị trí cũ khiến Minh Trung sốt ruột quá. Cho nên nó quên bég nó không phải là nhỏ Hạnh.

Thấy Minh Trung bối rối, nhỏ Hạnh đỡ lời:

- Sao bạn Minh Vương lại nói thế. Bất cứ thành viên nào trong ban cán sự lớp cũng có quyền lo lắng về tình hình học tập của lớp, đâu có nhất thiết phải là lớp phó học tập.

Lớp trưởng Xuyên Chi mỉm cười trấn an cả Minh Trung và Minh Vương:

- Thực ra chuyện học tập sa sút của bạn Lâm cũng chưa phải là thảm họa. Xuyên Chi và Hạnh biết nguyên nhân rồi, mấy bạn đừng lo.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung và tổ trưởng Minh Vương lập tức quên bég cuộc cãi cọ vừa rồi. Cả hai chồm sát vào lớp trưởng Xuyên Chi:

- Nguyên nhân gì vậy, Xuyên Chi?

- Nó lại chúi mũi vào game chứ gì?

Xuyên Chi ngoái cổ lại phía sau quan sát xem có Thủy Tiên ở gần đó không rồi quay lại, chậm rãi trả lời:

- Không phải. Nguyên nhân chính là Thủy Tiên.

Minh Vương bùm miệng để nén một tiếng la hoảng:

- Trời đất, nó thất tình nhỏ Thủy Tiên hả?

- Bậy!

Minh Trung hừ mũi. Trong hai đứa, thằng Minh Vương ù ù cạc cạc, chỉ có nhỏ Minh Trung là biết đầu đuôi câu chuyện giúp bạn của tụi Quý ròm.

Nó ngược nhìn nhỏ Hạnh:

- Bộ Thủy Tiên làm lộ bí mật rồi hả Hạnh?

- Không, Lâm chưa biết Mai Giáng Tuyết là Quý. Nó vẫn đinh ninh là Thủy Tiên.

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kiếng trên sống mũi, lắc đầu đáp. Rồi cũng như Xuyên Chi, nó cẩn thận đảo mắt một vòng rồi hạ giọng:

- Nhưng Quý đã trả Mai Giáng Tuyết lại cho Văn Châu mà Lâm không biết. Bữa trước Lâm và Văn Châu đụng đầu nhau trong game, Kẻ Thần Bí bị Mai Giáng Tuyết hạ sát, Lâm lại nghĩ Thủy Tiên thù ghét gì mình.

- Ra vậy! – Minh Trung thở phào.

Ở bên cạnh, Minh Vương mặt ngu đi từng phút một. Nó vò đầu ca cẩm:

- Mấy bạn nói gì mình hông hiểu gì hết.

Nhưng khi nhỏ Hạnh nói cho nó hiểu rồi thì nó lại rên rĩ theo kiểu khác:

- Trời đất. Hông lẽ chuyện chỉ có vậy mà thằng Lâm đâm ra học hành lệt đệt?

- Bạn yên tâm đi. – Lớp trưởng Xuyên Chi an ủi tổ trưởng Minh Vương – Khi nào Lâm biết đây chỉ là chuyện hiểu lầm thì đầu óc Lâm sẽ tập trung vô bài vở hơn. Hôm rày trong tâm trí Lâm chắc toàn chuyện “trả thù” không hà.

Sau bữa đó, Minh Trung không giãy nảy đòi họp khẩn cấp ban cán sự lớp nữa. Minh Vương cũng thôi trách móc Lâm. Mỗi lần thằng Lâm bị điểm kém, Minh Vương không thèm nguýt thằng tổ viên của mình nữa. Nó nhấp nha nhấp nhồm, đầu đau mắt nhìn lên chỗ Thủy Tiên ngồi, bụng nóng như dán Salonpas: Chừng nào con nhỏ này mới chịu mở miệng vậy ta?

CHƯƠNG 7

Thủy Tiên chưa gặp thằng Lâm, bao nhiêu người khổ sở. Ba mẹ thằng Lâm cũng khổ sở.

Cách đây mười ngày, Lâm đem về khoe mấy bài tập được điểm cao chót vót khiến ba mẹ nó sướng ron.

Ba nó ít khi nào mở miệng khen nó (mà thực ra thành tích học tập của nó cũng chẳng có gì đáng khen), thế mà hôm đó ông không kiềm được xúc động: “Con không kiếm được học bổng cũng không sao. Con học như vậy là ba mẹ mừng rồi”. Trông các cơ mặt không ngừng giần giật của ông lúc đó cứ tưởng thằng Lâm sắp đổ tiến sĩ tới nơi. Ba nó là đàn ông đã thế, mẹ nó không rom róm nước mắt mới là chuyện lạ. Mẹ nó tựa người vào ba nó như tựa vào một bức tường, và trong khi cố để đừng lăn ra xỉu vì xúc động, bà nói giọng rung rung “Con cố học như vậy là trả ơn cho ba mẹ rồi đó”.

Mẹ nó rung rung khiến nó rung rung theo. Nhà thằng Lâm hôm đó giống như nhà máy sôcôla, ai ăn nói cũng ngọt ngào, quẹt tay vào không khí cũng thấy ngọt.

Nhưng chỉ được có một tuần. Tuần sau, ba mẹ nó chờ mãi mãi, hồng thấy thằng con khoe khoang gì thêm nữa, đã bắt đầu nhấp nhồm.

Mẹ nó nhìn ba nó:

- Sao hôm rày hồng thấy thằng Lâm ...

Mẹ nó không cần nói nốt nửa câu sau, ba nó vẫn hiểu. Tại ông chồng cũng đang sốt ruột y như bà vợ.

- Chắc tuần rồi thầy cô nó không ra bài tập. – Ba nó hắng giọng, đoán mò.

Mẹ nó nghe vậy thì gật gù, nhưng trong lòng thắc mắc lắm. Nhân dịp thằng Lâm tới đi chơi, bà trèo lên gác, lúi húi lục cặp nó. Một xấp bài tập rơi ra, bà muốn xỉu khi thấy bài nào bài nấy toàn điểm 2, điểm 3, điểm 4.

Mẹ nó ngồi thẩn ra một lúc, buồn bã, lo lắng, rồi nhét tất cả vào cặp như cũ, bà rón rén leo xuống. Bà không dám nói sự thật với chồng, sợ ông mắng thẳng con. Bà đi ra đi vô, nghĩ nhức cả đầu vẫn không hiểu tại sao thẳng con bà đang học hành let đẹt đột nhiên giỏi hẳn lên, nhưng rồi chưa được một tuần đã đầu lại vào đấy, như thể không học kém thì không phải là thẳng con của bà vậy.

Đang loay hoay nghĩ ngợi, bà chợt nhớ ra dạo này thẳng Lâm ít ngồi trước máy vi tính hơn so với dạo trước. Hồi mới mua chiếc computer về, thẳng Lâm suốt ngày ngồi ôm cứng chiếc máy, kêu xuống ăn cơm cũng nấn ná, giục đi ngủ cũng rề rà, sai làm chuyện gì cũng dục dặc dùng dằng, không chịu động tay động chân. Nhưng gần đây bà thấy thẳng con bà lơ là hẳn. Thỉnh thoảng nó cũng ngồi vào máy, bấm bấm gõ gõ, nhưng ngồi một lát rồi nằm lăn ra đi-văng hay xách xe chạy đi chơi chứ không chí thú “kiếm học bổng” như trước. Càng nghĩ bà càng phát giác ra lắm sự lạ: Thằng Quốc Ân tới chơi ngày càng thưa thớt. Còn cái thẳng “Bàn Tay Máu ở Cà Mau” dạo này cũng hồng thấy gọi điện thoại để “trao đổi bài vở” với thẳng Lâm như trước đây nữa. Chắc tại vì vậy mà nó học kém cũng nên! Bà tặc lưỡi lắm lắm. Và đợi thẳng Lâm đi chơi về, bà ngoắt nó lại:

- Lâm!

- Dạ.

- Con đi đâu về đó?

- Dạ, con ghé nhà mấy đứa bạn.

Mẹ nó nhìn chằm chằm vô mặt nó:

- Con có ghé nhà thằng Quốc Ân không?

- Dạ không! – Lâm giật thót – Có gì không hở mẹ?

Mẹ nó thở ra:

- Lâu ngày không thấy nó ghé chơi nên mẹ hỏi vậy thôi.

Lâm bán tín bán nghi. Chưa bao giờ mẹ nó hỏi nó một câu lạ lùng như thế. Chuyện bạn bè của nó, xưa nay bà chẳng bao giờ để ý. Thế mà bây giờ tự nhiên bà lại hỏi thăm thằng Quốc Ân. Hay là bà đã biết Quốc Ân

chính là thằng Gặp Là Giết, đầu tiên ra chuyện mua computer về nhà để chơi game?

Mẹ thằng Lâm không biết nó lo lắng, lại nói:

- Mai mốt con nhớ rủ nó lại chơi thường xuyên cho có bạn có bè.

Lâm “dạ” mà nghe cổ họng đắng nghét. Chuyện gì vậy ta? Nó len lén thò tay xuống túi véo một cái để biết chắc là nó không nằm mơ.

Sự ngạc nhiên của Lâm chưa dừng lại ở đó. Nó thót bụng khi nghe mẹ nó bất thần hỏi tiếp:

- Thằng Bàn Tay Máu gì gì đó sao lâu nay không thấy nó gọi điện cho con?

- Dạ, anh ... à quên, lúc này nó ... nó ... – Lâm ú ớ – Chắc nó ... bận rộn chuyện gì đó.

- Nó bận chuyện gì?

Lâm liếc đôi môi khô rang:

- Dạ, con cũng không biết nữa.

- Nó bận không gọi cho con được thì con phải gọi cho nó chứ. Bạn bè phải năng hỏi thăm nhau chứ con.

Bà mẹ nói năng nhẹ nhàng mà thằng con muốn khóc thét quá chừng. Lâm tưởng như nó đang trúng phải độc khí của con Kim Tuyến Xà Vương trong Thanh Xà Động. Chẳng thà mẹ nó mắng nó về chuyện nó chơi với “Bàn Tay Máu ở Cà Mau”, Lâm thấy còn nhẹ nhõm hơn. Bà hết hỏi han Quốc Ân đến hỏi han “Bàn Tay Máu ở Cà Mau”, giọng điệu ân cần cứ như thể đó là hai đứa bạn siêng năng và thân thiết nhất của Lâm khiến Lâm nhột nhạt không để đâu cho hết.

Lâm không biết mẹ nó tưởng như thế thật. Bà đâu có biết đó là hai “bằng hữu vô lâm” trong game Giang Hồ Thánh Chiến của Lâm. Hôm trước nghe Lâm khoe nặng về hai đứa này, bà đinh ninh nhờ chơi với bạn tốt nên thằng con bà tốt theo. Bà tưởng Lâm “gần đèn thì sáng”. Bây giờ thấy Lâm học hành như xe tuột xích, dĩ nhiên bà cho rằng tại vì thằng con bà không chịu giao du với “hai đứa bạn tốt” này nữa.

Lâm không đọc được ý nghĩ trong đầu mẹ nó nên cứ nghĩ bà cạnh khóe. Lúc đó quỳnh quá mà nó nghĩ như thế, chứ nếu nó nhớ lại mẹ nó xưa nay không có thói quen ăn nói vòng vèo nó sẽ cảm động biết bao khi hiểu được nỗi lo của bà.

Lâm không hiểu nên nó càng run hơn khi vừa đặt chân lên cầu thang, nó đã nghe mẹ nó dặn vói theo, giọng sốt sắng cách bất thường:

- Con ngồi vô máy “kiểm học bổng” đi con. Ngồi bao lâu cũng được. Như hồi trước ấy. Ba mẹ không có nói gì đâu!

Quý ròm thò tay đập lên đầu mình một cái “bốp” khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh trợn mắt lên nhìn nó.

Tiểu Long quệt mũi:

- Muỗi chích mày hả ròm?

Quý ròm đập một cái nữa, lần này đập nhẹ hơn vì cái đập vừa rồi đau quá, miệng nói:

- Ngu ời là ngu!

- Mày chửi tao hả ròm? – Tiểu Long nhăn mặt.

- Không! – Quý ròm xoa xoa đầu – Tao nói tao!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Chuyện lạ à nha!

Phót lờ câu châm chọc của nhỏ bạn, Quý ròm thở ra:

- Sao mình không sớm nghĩ ra kìa!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Không nghĩ ra chuyện gì hờ Quý?

Quý ròm dấm hai tay vào nhau:

- Chuyện thằng Lâm đó. Nếu Thủy Tiên chưa dám gặp mặt thằng Lâm để nói rõ đầu đuôi, tại sao mình không nhờ Văn Châu?

- Đúng rồi! – Nhỏ Hạnh reo lên, nó đưa hai tay ôm lấy mái tóc – Chuyện

đơn giản thế mà Hạnh cũng không nghĩ ra!

Tiêu Long đưa tay quẹt mũi, khụt khịt nói:

- Ờ há! Tôi cũng không nghĩ ra luôn!

Một phút sau, Văn Châu đã nghe tiếng Quý ròm bên kia đầu dây:

- Văn Châu hả?

- Ờ, tôi đây! Có chuyện gì thế Quý?

- Có một chuyện quan trọng tôi quên nói cho bạn biết.

- Quý nói đi!

Quý ròm liếm môi:

- Kẻ Thần Bí trong game Giang Hồ Thánh Chiến là bạn tôi. Nó học cùng lớp.

- Trời đất! – Văn Châu thảng thốt kêu lên, nhớ ngay tới nhân vật giang hồ bám riết theo mình hôm nọ trên núi Trường Bạch – Sao Quý không cho tôi biết sớm?

- Tôi quên mất. – Quý ròm nhăn nhó – Hơn nữa tôi không nghĩ sẽ có ngày Kẻ Thần Bí bị chết dưới tay Mai Giáng Tuyết.

Văn Châu phân trần, kiểu nói như trách móc của thằng ròm làm nó nhột nhạt quá:

- Tôi đâu có biết ai là ai. Trong này bọn xấu đầy rẫy. Nhiều đứa quanh năm chỉ làm mỗi một chuyện là rình rập đánh trộm và hack đồ của người khác thôi. Hôm đó thấy Kẻ Thần Bí cứ lon ton bám theo, tôi tưởng nó cũng cùng một giuộc với bọn kia.

Văn Châu trấn an Quý ròm:

- Được rồi! Mai mốt nếu gặp lại Kẻ Thần Bí, tôi sẽ không đụng đến nó nữa.

- “Không đụng đến” thì tốt rồi, nhưng chưa đủ. Thằng bạn tôi hiện nay đang hiểu lầm tôi. Khi nào gặp Kẻ Thần Bí, bạn nhớ nói với nó bạn là chủ nhân mới của Mai Giáng Tuyết nha.

Văn Châu dễ dãi:

- Chỉ vậy thôi hả Quý?

- Còn nữa. – Quý ròm gãi cổ – Nếu nó hỏi bạn mua lại Mai Giáng Tuyết của ai, bạn nói là mua của nhỏ Thủy Tiên.

- Sao lại là Thủy Tiên? – Văn Châu ngó ra – Thế mà lâu nay mình cứ tưởng chính Quý là người chơi ...

Quý ròm cắt ngang:

- Chuyện này dài dòng lắm, hôm nào tôi sẽ kể cho bạn nghe. Bây giờ bạn cứ làm như tối nói là được rồi.

Quý ròm buông ống nghe, quay về phía Tiểu Long và nhỏ Hạnh, toét miệng cười:

- Xong!

Tiểu Long chớp mắt:

- Xong là sao?

- Là thằng Lâm sẽ không “cắm thù” Thủy Tiên nữa.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Nó sẽ học giỏi lên hử?

Quý ròm lập tức thu ngay nụ cười:

- Cái đó thì tao không biết. Mà phải hỏi lớp phó học tập!

Tiểu Long đưa mắt nhìn sang nhỏ Hạnh.

Nhưng rồi nó thất vọng ngay. Nhỏ Hạnh nghiêm nghị đẩy gọng kính, buông thông:

- Cái đó Hạnh cũng không biết. Bạn phải hỏi Thủy Tiên!

CHƯƠNG 8

Lâm ngồi vô bàn, hờ hững bật computer, những ngón tay mấp máy như người mộng du.

Nghe lời mẹ, Lâm “kiếm học bổng” bằng cách nhấp chuột vô game Giang Hồ Thánh Chiến theo thói quen. Bây giờ thì nó mơ hồ hiểu ra mẹ nó không cốt ý nói gần nói xa để trách móc nó. Nếu trách móc, thái độ và giọng nói của bà sẽ không tha thiết đến vậy. Nhưng tại sao bữa nay bà hết quan tâm thằng Quốc Ân đến hỏi thăm Bàn Tay Máu, rồi lại giục nó ngồi máy? Trước đây, thấy nó ngày nào cũng dán mình trước computer, ba nó nạt “Học bổng học biết gì đó, kiếm không có thì thôi. Ngày nào mà cũng ngồi ôm cứng chiếc máy như thế, có ngày hóa điên đó nghe con”. Mẹ nó thì ra than vào thờ “Học vừa vừa thôi con”. Thế mà bây giờ mẹ nó đột ngột quay ngoắt 180 độ, làm như thể mẹ nó biến thành một con người khác vậy.

Sao thế nhỉ? Lâm băn khoăn nghĩ ngợi, tay rê con chuột, thần thờ dắt Kê Thần Bí ra cổng Tây thành Lạc Dương.

Nó đứng trước cổng thành, dòm dáo dác một hồi, không biết đi đâu.

Khách giang hồ một đám ngồi bán vũ khí, dược phẩm và các loại bùa chú dưới chân thành, đám khác đang chia phe đánh nhau, kiếm khí và hỏa công chớp xanh chớp đỏ cả một vùng.

Tự nhiên Lâm thấy buồn. Nó thấy mình giống như cao thủ về già, chán ngán cảnh tranh danh đoạt lợi. Nó không thiết tha gì chốn giang hồ hiểm ác này nữa. Đến “vợ sắp cưới” mà còn hạ độc thủ với nó thì trên đời này đúng là không còn tin ai được.

Lâm miên man nghĩ, tay thờ ơ nhấp chuột, một lát bỗng thấy mình đang ở trên núi Trường Bạch. Rõ ràng nó lang thang trong game mà tâm trí để tạt đâu đâu, không hay nổi ám ảnh đã dẫn dắt nó về chốn cũ, nơi ngày nào nó bị Mai Giáng Tuyết lia cho một kiếm té nhào xuống đất.

Cũng như lần trước, Lâm đứng ngẩn ngơ bên gốc bạch dương, những

bông tuyết trắng xóa bay trong không trung, chốc lá đã bám đầy tóc tai, vai áo, bờm ngựa.

Và cũng như lần trước, Lâm đứng một lát đã thấy Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết chạy ngang qua. Chỉ khác lần trước một chút là hai thằng bạn nó không chạy một mình. Sau lưng hai đứa nó là một lô một lốc “cừu nhân”: Hiệp Sĩ Mù, Đại Hồ Ly, Tiểu Sát Tinh, Bạch Điện Ma Nữ, Lữ Khách Vô Tình ...

Lâm giật bản mình: Chết thằng Quốc Ân và thằng Quang Thuần rồi! Tụi nó đi đâu mà bị đám này bắt gặp thế nhỉ?

Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết chạy trời chết. Tụi phía sau vừa rượt vừa tung đòn tới tấp, ánh chớp sáng của chưởng, kiếm, đao, thương, chùy, kích thi nhau bủa xuống đầu cổ hai kẻ tháo chạy.

Nhác thấy Kẻ Thần Bí, Gặp Là Giết mừng rỡ:

- Còn đứng trơ mắt ếch ra đó hả mày! Nhào vô phụ một tay đi!

Đại Hoàng Đế rồi rít:

- Lẹ lên đi mày! Tụi tao sắp về châu Diêm Vương rồi đây nè!

Lúc này Lâm chẳng muốn đánh nhau chút xíu nào nhưng không thể để mặc hai thằng bạn trong con nguy khốn.

Thấy Lâm giục ngựa xông vô, Đại Hồ Ly la rân:

- A, Kẻ Thần Bí đã luyện xong bí kíp “trốn chui trốn nhui” rồi kìa!

Lâm nóng mặt, gươm đao lên chưa kịp đánh ra đã bị Lữ Khách Vô Tình vọt tới phang cho một chùy muốn nổ đom đóm mắt.

Hoảng vía, Lâm giục ngựa chạy lòng vòng, vừa quanh co tránh đòn vừa phóng chiêu lia lịa vô đám người ngựa lúc nhúc. Cuộc rượt đuổi lập tức biến thành một cuộc hỗn chiến thần sầu quỷ khốc.

Dĩ nhiên ba đứa phe thằng Lâm không thể nào chống lại năm người của phe đối phương.

Thằng Tiểu Sát Tinh vừa đánh vừa chọc quē:

- Ê, tụi nó vừa tung ra độc chiêu Lưu Thủy Càn Khôn kìa!

Lữ Khách Vô Tình cười he he:

- Hồng phải đâu! Tội nó sợ quá tè ra quần đó!

- Hèn gì tao nghe khai rình nãy giờ! Hi hi!

Tiểu Sát Tinh và Lữ Khách Vô Tình người tung kẻ hứng, vừa đánh vừa trêu vừa cười he he hi hi khiến Lâm tức muốn xị khói lỗ tai. Tức nhất là bị đối phương chế giễu mà không có cách nào phản kích lại được. Đang bị năm cao thủ quần cho tối mày tối mặt, nó có muốn đáp trả vài câu cho hả tức cũng không lấy đâu ra thì giờ để gõ phím.

Lâm tức thì nghĩ thế thôi, nếu có thì giờ chưa chắc nó đã đáp lời tội Tiểu Sát Tinh. Phe nó sắp “về thành dưỡng sức” hết cả lũ, tâm trí đâu mà đứng đó đầu võ mồm. Ờ, nếu không nhờ các bịch máu nhét chặt ních hành tranh, có lẽ mình đã nghèo từ lâu rồi. Lâm lo lắng nghĩ, bụng thon thót khi thấy số máu dự trữ đang cạn dần từng phút một.

Đúng lúc đó, một bóng người ngựa từ phía Nam bất thần vọt lên, phóng như tên bắn.

Người này có lẽ đang đi làm nhiệm vụ nên chẳng quan tâm đến đám đánh nhau. Nhưng vừa lướt ngang qua một quãng, không hiểu nghĩ sao người đó lại hấp tấp quay đầu ngựa phóng ngược trở lại.

Vừa nhận ra bóng người đó là Mai Giáng Tuyết, phe thắng Lâm đã than trời trong bụng. Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết mới bị Mai Giáng Tuyết cho nếm mùi đau khổ cách đây mấy ngày, bây giờ thấy con nhỏ này lao tới như Thần Chết đòi mạng, đã muốn sồn ra chiêu “Lưu Thủy Càn Khôn” thứ thiệt lắm rồi.

Tội thắng Lâm dĩ nhiên không địch lại đám Đại Hồ Ly. Nhưng trong đám này không có đứa nào có khả năng chỉ ra một đòn là lấy mạng đối phương nên tội thắng Lâm không ngán. Ghét thì đứng lại đánh cho bõ ghét. Đánh cho sướng tay, bên mình có chết thì bên tội nó cũng trọng thương. Không muốn đánh nửa thì quất ngựa chạy cũng còn kịp chán. Nhưng Mai Giáng Tuyết thì khác. Con nhỏ này là cao thủ số một của Cổ Mộ phái, chiêu Truy Phong Vô Ảnh của nó thuộc loại bá đạo trong võ lâm. Còn thanh Lãng Nguyệt Tu La kiếm trên tay nó thì đúng là “giang hồ vô đối”, mỗi khi nó huơ kiếm lên là lập tức có người ngã lả ra. Tội thắng Lâm chưa thấy con nhỏ nào lấy mạng địch thủ mà phải dùng đến

nhất thứ hai bao giờ. Cho nên khi thấy Mai Giáng Tuyết đã lướt qua rồi lại bất thành linh quay lại, Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết run bắn “Nguy to! Chắc nó nhìn thấy mình!”.

Thằng Lâm cũng run. Nhưng nó khác hai bạn nó. Nó run vì sợ thì ít mà vì giận thì nhiều. Nó biết nếu Mai Giáng Tuyết ra tay, Kẻ Thần Bí khó bề thoát chết. Chỉ có điều Kẻ Thần Bí sẽ chết tức tưởi, chết không nhắm mắt. Lâm kiểm điểm lại mọi việc, thấy từ hồi gặp con nhỏ Mai Giáng Tuyết trong game đến khi gặp con nhỏ Thủy Tiên ngoài đời, nó chẳng làm điều gì hay nói câu gì để con nhỏ này phải thù nó đến thế. Vậy mà con nhỏ Thủy Tiên ngoài đời làm nó điêu đứng hết lần này đến lần khác, còn con nhỏ Mai Giáng Tuyết trong game hễ gặp nó và bạn bè nó là hạ thủ không thương tiếc. Biệt hiệu “Gặp Là Giết” có vẻ hợp với con nhỏ này hơn là thằng Quốc Ân. Lâm nghiêng răng ken két, mắt nhìn chòng chọc vào màn hình, cay đắng chờ Mai Giáng Tuyết rút kiếm ra.

Mai Giáng Tuyết rút kiếm ra thật. Nói thì chậm nhưng từ lúc Mai Giáng Tuyết lướt qua, quay lại và tuốt kiếm ra, mọi việc diễn ra trong chớp mắt. Bọn Đại Hồ Ly vừa nhìn thấy một bóng ngựa phi tới, chưa kịp phân rõ bạn thù, Mai Giáng Tuyết đã phóng ra chiêu Truy Phong Vô Ảnh. Thực ra trong bọn này, Tiểu Sát Tinh và Lữ Khách Vô Tình từng gặp qua Mai Giáng Tuyết một lần. Lần đó, Lữ Khách Vô Tình vừa nhắc thấy thanh Lãnh Nguyệt Tu La Kiếm vội vàng bỏ chạy trước, còn Tiểu Sát Tinh chậm chân bị Mai Giáng Tuyết lia một nhát, lăn quay ra đất.

Thấy Mai Giáng Tuyết vung tay lên, kiếm khí xanh lè bắn ra lạnh buốt, Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết biết có tránh cũng không thoát, đành chán nản đứng yên chịu trận. Thằng Lâm cũng nhắm tịt mắt, chẳng buồn nhìn vô màn hình, trong đầu đang nghĩ tới chuyện ngày mai lên lớp sẽ tìm cách cho con nhỏ Thủy Tiên độc ác này biết tay.

Nhưng khi Lâm mở mắt ra, ý nghĩ “trả thù” trong đầu nó bay biến đâu mất. Gì vậy ta? Lâm kinh ngạc kêu lên khi thấy kẻ vừa ngã lăn ra dưới thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm không phải là Kẻ Thần Bí, Gặp Là Giết hay Đại Hoàng Đế.

Đứa đang nằm bẹp trên nền tuyết trắng kia là thằng Lữ Khách Vô Tình.

Bọn Đại Hồ Ly lúc này đã phát giác ra hiểm họa, nhưng chưa đứa nào kịp nhúc nhích, Mai Giáng Tuyết đã liên tiếp vung tay ra. Chiêu sát thủ liên hoàn của nó thật ghê hồn: Hiệp Sĩ Mù, Tiểu Sát Tinh và Bạch Điện

Ma Nữ nổi nhau rụng lộp độp như mít rụng. Chỉ có con Đại Hồ Ly là nhanh chân chạy thoát, người ngựa thoáng mắt chỉ còn là một chấm đen ở cuối rừng dương.

Tụi thằng Lâm đưa nào đưa nấy dụi mắt lia lịa. Không đưa nào nghĩ “cừu nhân” Mai Giáng Tuyết sở dĩ quành ngựa lại là để đánh đuổi bọn Đại Hồ Ly giùm mình.

Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết hết đưa mắt nhìn nhau lại quay sang Kẻ Thần Bí.

Chẳngặng đừng, Lâm phải giục ngựa lên phía trước, ấp úng:

- Cảm ơn Thủy Tiên nha!

Mai Giáng Tuyết, bây giờ là Văn Châu, mỉm cười:

- Muội không phải là Thủy Tiên.

- Bạn nói sao? – Lâm sừng sốt – Bạn không phải là Thủy Tiên? Thế bạn là ...

Văn Châu chậm rãi đáp:

- Muội là chủ nhân mới của Mai Giáng Tuyết!

Lâm ngo ngác:

- Là ... là sao?

- Muội mua lại Mai Giáng Tuyết từ Thủy Tiên tỷ tỷ chứ sao!

“Trời đất! Thủy Tiên nghỉ chơi Giang Hồ Thánh Chiến rồi sao?”, Lâm thảng thốt la lên trước màn hình, rồi sực nhớ ra một chuyện quan trọng nó lật đặt gõ phím hỏi tiếp:

- Thế bạn mua Mai Giáng Tuyết lâu chưa?

- Muội mua đã nửa tháng rồi.

Lâm giật nảy người: Chết rồi! Vậy là mình trách oan con nhỏ Thủy Tiên rồi. Có lẽ Mai Giáng Tuyết hạ độc thủ với mình và tụi Đại Hoàng Đế không phải là nó.

Để xác nhận suy đoán trong đầu, Lâm ngập ngừng hỏi:

- Vậy người đã “đồ sát” tôi ở lần gặp mới đây trên núi Trường Bạch chính là bạn?

- Đúng rồi. – Văn Châu đáp với vẻ áy náy – Cho muội xin lỗi nhé. Lúc đó muội cứ tưởng huynh là kẻ gian.

- Xin lỗi tôi nữa chứ. – Đại Hoàng Đế đột ngột chen ngang – Bạn cũng cho tôi “về thành dưỡng sức” mấy lần rồi nè.

- Xin lỗi tôi nữa! – Tới phiên Gặp Là Giết giục ngựa tới trước, ra rả “kêu oan”.

Văn Châu ngoan ngoãn:

- Ờ, xin lỗi. Cho muội xin lỗi hết. Tất cả chỉ là do hiểu lầm thôi.

Văn Châu nhún nhường hết sức, chẳng qua do nó cố làm tròn nhiệm vụ Quý ròm giao: giải tỏa sự hiểu lầm giữa Quý ròm và chủ nhân của Kẻ Thần Bí. Văn Châu tốt bụng nhưng tính nết ngang bướng. Hồi chưa kết bạn với tụi Quý ròm, nó từng sút con búp bê của nhỏ Diệp vắng vô tường, làm cho con búp bê rụng mất một chân. Nó không những không xin lỗi mà khi nhóc Diệp ngoác miệng cãi nhau với nó, nó còn nổi khùng cầm con búp bê đập xuống đất làm rớt nốt cả chân kia. Trong chốn giang hồ thì khỏi nói: Nếu cần thì phải giải quyết bằng đao kiếm chứ Mai Giáng Tuyết chưa từng mở miệng “xin lỗi” một cao thủ nào.

Thế mà bữa nay nó xin lỗi lia lịa, xin lỗi hết người này đến người khác, lại một điều “muội” hai điều “muội”, ngoan ời là ngoan. Chỉ vì Quý ròm là bạn thân của nó. Văn Châu từ nhỏ đã bị ba mẹ cấm ngặt chuyện bạn bè nên nó rất quý bạn. Quý bạn nên nó không muốn bạn của nó buồn đó thôi.

Bạn nó không buồn thì nó buồn. Nói đúng ra, Văn Châu không buồn mà nó cảm thấy kỳ kỳ, ngượng ngượng. Tự nhiên lại hạ mình nhận lỗi trước cả đồng người, toàn những người nó không hề quen biết, bảo nó không ngượng ngịu sao được!

Cho nên vừa xin lỗi xong, không để cho đám Kẻ Thần Bí kịp nói thêm câu nào, nó hấp tấp vọt ngựa đi luôn:

- Mọii có chuyện phải đi gấp! Tạm biệt nha!

Còn lại ba đứa, Gặp Là Giết quay sang Kẻ Thần Bí:

- Thế ra Mai Giáng Tuyết đã đổi chủ rồi mà tụi mình không biết.

Lâm không nói gì, chỉ “ờ, ờ”, tâm trí lang thang tận đâu tận đâu. Thì ra Thủy Tiên không ghét mình! Thì ra nó là con nhỏ dễ thương thực sự. Hôm nọ mình quyết định không dứt tóc nó là đúng, cho dù vì thế mà mình bị Xuyên Chi làm om sòm rồi bị thầy Khuê phạt đứng suốt tiết. Mấy hôm nay mình “làm mặt ngầu” với nó thiệt là bậy quá sức! Trong thoáng mắt, Lâm trở lại nghề “luật sư” lúc nào không hay, chỉ để làm mỗi một việc ưa thích (hổng biết có ngu ngốc không?) của bọn con trai là ề cổ ra bào chữa cho bọn con gái.

Lâm lơ lơ lửng lửng hàng phút trên mây, chỉ chịu rớt xuống mặt đất khi Gặp Là Giết các có nêu thắc mắc:

- Ủa, nhưng tại sao con nhỏ Mai Giáng Tuyết bỗng nhiên phát giác ra nó giết lâm tụi mình?

- Ờ há! – Lâm giật thót, mặt ngẩn ra – Tại sao vậy ta?

Gặp Là Giết thao thao:

- Mình không quen biết gì với nó mà cứ lảng nhãng bám theo nó, nó giết mình là đúng rồi, lầm với lần gì nữa!

Lý lẽ của thằng Quốc Ân sắc bén đến mức trong lòng Lâm bắt đầu dậy lên mỗi nghi ngờ:

- Đúng rồi! Việc gì nó phải xin lỗi mình!

Nếu câu chuyện tiếp tục đi theo hướng này thế nào thằng Lâm cũng tìm cách điều tra và sớm muộn gì âm mưu của tụi Quý ròm cũng sẽ bị Lâm vạch trần. May cho tụi Quý ròm, Kẻ Thần Bí có tới hai “bằng hữu vô lâm”: ngoài Gặp Là Giết còn có Đại Hoàng Đế.

- Sao tụi mày ngu thế! – Thằng Quang Thuần ra vẻ kẻ cả – Con nhỏ kia chỉ cần nhấp chuột vô bản lý lịch nhân vật của Mai Giáng Tuyết là biết ngay chứ khó gì! Trong đó ghi sò sò tụi mình là “bằng hữu” chứ đâu phải “cừu nhân”.

Lâm lại “Ồ há”, bữa nay nó thích mẫu câu “Ồ há” này quá sức. Nhưng lần này nó “Ồ há” một cách sung sướng. Sung sướng đến mức “Ồ há” xong, nó tắt phụt computer, mặc cho thằng Quốc Ân và thằng Quang Thuần đứng trong game chửi bới ầm ĩ.

Tại vì ngay vào lúc Kẻ Thần Bí biến khỏi màn hình, Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế muốn lặn ra xiu khi thấy tụi Hiệp Sĩ Mù vừa “về thành dưỡng sức” xong đã rùng rùng kéo nhau quay lại, đao kiếm sáng lòà ...

CHƯƠNG 9

Lâm nhảy một phát từ computer đến đầu cầu thang dẫn xuống nhà dưới. Nó nhảy vội quá, loạng choạng một lúc mới đứng vững, may mà không ngã ra sàn nhà.

Nó đang hào hứng quá mà.

Xuống tới dưới, nó nhào ngay tới chỗ giá đỡ điện thoại.

Mẹ nó trông thấy, mắt sáng trưng:

- Con gọi cho “Bàn Tay Máu ở Cà Máu” hả con?

- Dạ.

Lâm nói đại, tay hồi hả bấm số máy của Quý ròm.

Nhưng vừa nghe tiếng Quý ròm “A lô” ở đầu dây bên kia, Lâm đã quỳnh quítu dập máy xuống. Nó nghĩ lại rồi. Nó không thể hỏi thằng ròm số điện thoại của Thủy Tiên được. Quý ròm là con trai, chắc không thân với tụi con gái và không giữ số máy của tụi con gái làm gì. Cùng lắm Quý ròm chỉ có số điện thoại của nhỏ Hạnh thôi. Chưa kể, nếu nó hỏi số điện thoại của Thủy Tiên, biết đâu thằng ròm sẽ suy diễn lung tung rồi đi nói oang oang khắp lớp. Lần trước trong vườn nhà thằng Tân, con nhỏ Thủy Tiên đã vô tình làm nó mang tai tiếng một lần rồi.

Lâm ngần ngừ một lát rồi bấm số gọi cho nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh dù sao cũng là lớp phó học tập, từng là “cô giáo” chỉ bài cho Lâm, xưa nay vẫn ăn nói chừng mực, điềm đạm. Nhỏ Hạnh lại là con gái, hẳn nó ý tứ và kín đáo hơn con trai. Và điều quan trọng nhất là nếu Lâm không hỏi nhỏ Hạnh thì nó cũng chẳng biết hỏi ai trên cội đời bao la này.

Nhỏ Hạnh đã được Quý ròm thông báo về những gì vừa xảy ra giữa Mai Giáng Tuyết và Kẻ Thần Bí trên núi Trường Bạch nên nó không hề ngạc nhiên khi nghe tiếng thằng Lâm hồi hộp bên kia đầu dây:

- Hạnh hả?

- Ồ, Hạnh đây! Có chuyện gì không, Lâm?

- À ... ờ ... tôi muốn hỏi Hạnh cái này ...

- Cái này là cái gì?

- À ... ờ ... Hạnh có biết số điện thoại của ... Thủy Tiên không? Tôi cần gặp Thủy Tiên một chút. phải

Nhỏ Hạnh vui vẻ:

- Có đây. Để Hạnh đọc cho Lâm ghi nha.

Lâm thở phào khi không nghe nhỏ Hạnh hỏi tới hỏi lui. Trái tim của nó thôi nhảy điệu hip-hop, nhẹ nhõm chuyển qua điệu slow. Con nhỏ này “văn minh lịch sự tế nhị” thiệt! Gặp đứa nhiều chuyện, chắc quai hàm mình hết nhúc nhích quá! Lâm nắc nỏm khen thầm, không hay nhỏ Hạnh đã biết tỏng những gì đang diễn ra trong đầu nó.

Lâm tiếp tục quay số Thủy Tiên. Máy bận. Lâm gọi lại lần thứ hai, máy vẫn bận. Lần thứ ba, vẫn vậy. Làm gì điện thoại nhà nó kẹt suốt thế nhỉ? Lâm nhăn nhó, không biết nhỏ Hạnh đang gọi cho Thủy Tiên. Cho nên Lâm ngạc nhiên một cách mừng rỡ khi nối máy được với Thủy Tiên sau đó vài phút, nó chẳng thấy Thủy Tiên lộ vẻ gì hờn giận khi nghe tiếng nó. Thậm chí giọng nhỏ bạn nghe như reo:

- Ồ, Lâm hả?

- Tôi đây.

Thái độ của Thủy Tiên giúp Lâm tự nhiên được một chút. Nhưng sau khi “Tôi đây”, nó tự dưng ngậm tằm. Lâm muốn hẹn Thủy Tiên chiều nay đến chỗ nào đó, nếu không nghĩ ra chỗ mới thì hẹn tại quán kem Mickey hôm nọ cũng được, để “làm hòa” nhưng nó thấy sao khó mở miệng quá sức. Mấy hôm nay cứ mỗi lần chạm mặt Thủy Tiên trên lớp là Lâm ngầu mắt lên, trông như muốn nhai xương người ta, bây giờ bỗng dưng rủ người ta đi ăn kem, thiệt ngượng quá.

Như đọc được tâm trạng của Lâm, Thủy Tiên chủ động “mở đường” cho nó:

- Lâm gọi cho Thủy Tiên có chuyện gì không?

- Ờ ... ờ ... có.

Lần này Lâm có tiến bộ hơn: “Ờ ờ có” nhiều hơn “Tôi đây” một từ. Nhưng Lâm chỉ tiến bộ được chút xíu đó thôi. Rồi lại thộn mặt ra thò tay gãi cổ, khố sờ thấy cái lưỡi thụt đi đâu mất.

Thủy Tiên lại hỏi “mời”:

- Lâm định rủ mình đi đâu hả?

May cho Lâm, Thủy Tiên là cô bé tinh nghịch, khoái bông đùa và trêu chọc bạn bè. Chứ nếu đầu dây bên kia là một cô bạn nhút nhát, chắc Lâm tịt luôn.

Thủy Tiên ném ra câu hỏi “mời” như quăng ra một cái phao. Dĩ nhiên thằng Lâm hí hửng chộp lấy ngay:

- Ờ, đúng rồi đó.

Nhưng nó chỉ nói tron tru được câu đầu. Đến câu tiếp theo thì lại lòi ra cái “ngổ”:

- Sao Thủy Tiên biết?

Trong lớp Lâm biếng học và ưa quậy, nhưng nó là một đứa thông minh, lém lỉnh. Nhưng đó là nói lúc con nhỏ Thủy Tiên chưa xuất hiện trong cuộc đời nó. Từ ngày chơi với Thủy Tiên, nó khờ đi trông thấy. Thủy Tiên đã mớm lời cho nó, thế mà nó lại hỏi một câu phải nói là đại ngu.

- Ờ ... ờ ... thì mình đoán vậy. – Thủy Tiên đành tặc lưỡi đáp, dỏ cười dỏ mếu.

- Vậy là Thủy Tiên đoán đúng rồi!

Lâm reo to, giọng hào hứng cứ như thể nó đang ngồi ghế giám khảo cuộc thi “Ai là triệu phú” trên tivi, còn Thủy Tiên là thí sinh may mắn của nó.

Thủy Tiên rầu quá. Thằng Lâm cứ lòng vòng khiến nó sốt cả ruột, đã thế thằng cu Sinh, em nó, đứng bên cứ nháy tung tung: “Lẹ lên chị Hai! Cho em gọi bạn em chút!”.

Chẳngặng đành, Thủy Tiên bấm bụng làm một lèo:

- Để mình đoán tiếp nha! Lâm định rủ Thủy Tiên chiều nay đứng sáu giờ đến quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân, đúng không?

Thủy Tiên nói đại, không ngờ trúng phóc.

Lâm mừng rơn, gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Thủy Tiên hay thật đó. Thế ... thế ...

Lần này thấy Lâm hơi ngập ngừng, Thủy Tiên liền nhanh nhẩu nói luôn:

- Mình sẽ tới. Lát gặp lại. Tạm biệt nha.

Lâm chưa kịp nói “Bye”, Thủy Tiên đã cúp máy, chìa ống nghe cho thằng em: “Nè! Gọi gì gọi đi nhóc”.

Thằng cu Sinh cầm lấy ống nghe nhưng không vội bấm máy, chun mũi nói:

- Chiều chị đi ăn kem dẫn em đi với!

- Hồng được!

- Sao hồng được?

- Không trắng với sao gì hết á! Tao nói hồng được là hồng được!

- À, em biết rồi. Chị đi với bạn trai phải không?

- Tao đập mày nghe, nhóc! – Thủy Tiên quắc mắt – Bạn trai đâu mà bạn trai!

Thằng cu Sinh vẫn bướng bỉnh:

- Vậy sao chị không cho em đi theo?

- Chỗ người lớn nói chuyện, con nít đi theo làm chi!

Thấy thằng em xịu mặt, coi bộ chưa chịu buông tha mình, Thủy Tiên đành “xuống nước”:

- Em ngoan, nghe lời chị đi. Rồi lát chiều chị mua kem về cho em!

Thằng Lâm cũng gặp rắc rối y hệt như Thủy Tiên. Nó vừa buông máy

xuống, mẹ nó đã hỏi ngay:

- Cái thằng Bàn Tay Máu là cái thằng hay cái con vậy hả con?

- Là con trai ạ.

- Nó là cái thằng sao đặt tên là Thủy Tiên?

Lâm chết đứng, sực nhớ mẹ nó nãy giờ vẫn theo dõi nó

- Dạ ... dạ ... – Lâm bối rối đáp, đầu xoay nhưng chong chóng để nghĩ cách nói dối.

- Dạ dạ cái gì! Con trai ai lại tên Thủy Tiên bao giờ!

- Dạ ... – Mắt Lâm chợt sáng lên – tại lúc nhỏ ba mẹ nó làm khai sinh cho nó, người ta ghi lộn ạ.

Mẹ nó nghi ngờ:

- Khai sinh mà ghi lộn?

- Dạ, tại vì thằng Thủy Tiên có một đứa em gái sinh đôi. Ba mẹ nó định đặt cho nó tên Hùng Dũng, em gái nó tên Thủy Tiên. Nhưng ở phòng hộ tịch người ta lộn đứa này qua đứa kia. Cho nên rốt cuộc tên nó thành Thủy Tieên, còn em gái nó tên Hùng Dũng.

Giọng thằng Lâm thật như đếm. Đến mức mẹ nó phải ngó ra:

- Thiệt vậy hả con?

- Dạ, thiệt chứ ạ. – Lâm tiếp tục dóc tổ – Hồi đầu năm bị bạn bè trêu chọc quá trời, thằng Thủy Tiên mắc cỡ bỏ học cả tuần. Bây giờ thì nó quen rồi. Chỉ tội con em nó. Nghe nói cái con bè Hùng Dũng đó bữa nào đi học về cũng khóc sụt sùi.

- Tội quá há. – Mẹ thằng Lâm chép miệng – Con nhớ đừng có hùa vô mấy đứa kia chọc ghẹo anh em nó nghe không.

- Dạ. – Lâm mỉm cười – Mẹ yên tâm đi. Tới mười tám tuổi, chừng nào đi làm giấy chứng minh nhân dân hai anh em nó được quyền đổi tên lại mà.

Trong khi mẹ nó ngồi gật gù, Lâm len lén bước lại phía cầu thang, vọt le

lên gác. Nó sợ nấn ná, mẹ nó cao hứng kêu nó hôm nào rủ “thằng Thủy Tiên” về nhà chơi, chắc nó khóc thét.

Y như lần hẹn hò trước, Lâm ngạc nhiên thấy mình bồn chồn quá thể, cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Nhìn cả chục lần, thấy cây kim giờ vẫn chỉ con số 4, nó điên tiết không thềm nhìn nữa.

Lâm đi ra đi vô chán, lại ngồi phịch xuống ghế bật computer, nhảy vô game Giang Hồ Thánh Chiến để giết thì giờ.

Lúc đầu nó định đem Kê Thần Bí ra thành Đôn Hoàng giết chó sói cho đỡ buồn tay, nghĩ sao lại chạy lên Nhạn Môn Quan. Lâm lóc cóc leo lên núi, đi xuyên qua rừng đào đỏ ối như xác pháo, lòng bất giác nhớ đến lần nó cùng Mai Giáng Tuyết vai kề vai thơ thẩn trên ngọn núi hữu tình này. Lúc giục ngựa ra giữa cầu treo chênh vênh, Lâm nhớ rõ mòn một cánh nó tặng hoa cho Mai Giáng Tuyết – đóa hoa hồng nó âm thầm mua sẵn ở tiệm tạp hóa thành Tô Châu mấy ngày trước đó. “Tặng muội nè” – “Đẹp quá! Cảm ơn huynh!”, những lời đối đáp tuy cụt ngủn nhưng lãng mạn hết sức khiến mỗi khi nghĩ tới Lâm lại thấy bồi hồi. “Lát nữa mình có nên mua hoa hồng tặng cho Thủy Tiên không há?”, Lâm bất chợt nghĩ, rồi nó lắc đầu quày quặt “Hổng được rồi! Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, tặng chơi trong game thì được, ra ngoài mà tặng hoa hồng chắc nó xách guốc rượt mình chạy tóe khói!”.

Trong một lúc Lâm có cảm giác mình bị đè bẹp dưới ý nghĩ đó. Nó buồn thiu buồn thiu. Buồn đến nỗi khi thấy chỗ ô tán gẫu hiện ra lời kêu réo om sòm của thằng Quốc Ân “Kê Thần Bí ơi, mày đang ở đâu vậy? Chạy lên núi Vũ Di phụ tao một tay đi!”, Lâm nổi cáu “Phụ, phụ cái đầu mày! Tao không rảnh!” rồi tắt phụt computer.

Năm phút sau, Lâm đã ở trong phòng tắm, kỳ cọ muốn tróc da.

Nửa tiếng sau nữa, nó đứng trước tủ quần áo, sục mắt sẫm soi, mặt đầy bất mãn trước khi một lần nữa nhận ra nó chẳng có chiếc áo nào xứng đáng với những cuộc hẹn hò. Nhưng lần này, Lâm không dám buột miệng cần nhần, sợ mẹ nó nghi ngờ dò hỏi như lần trước.

Đến khi nó “làm đẹp” đâu đó xong và dắt xe ra khỏi nhà, đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua. Người ta vẫn nói bọn con gái là chúa tốn thời giờ cho chuyện trang điểm, nhưng so với sự chải chuốt của thằng Lâm mỗi lần đi gặp Thủy Tiên, chắc tụi nó phải kêu thằng này bằng “sư phụ”.

Lâm đi sớm so với giờ hẹn nên nó cứ chạy vòng vòng ngoài phố, mãi đến năm giờ rưỡi mới chui vào quán kem Mickey. Ngồi chừng mười lăm phút, nó sực nhớ tới một chuyện, liền vội vã chạy ra ngoài, băng qua bên kia đường, đẩy cửa quán cà phê đối diện, thò đầu vào nhìn đảo dắc.

Nó thở phào quay ra khi không thấy tụi Quý ròm đâu hết. Lần trước tụi nó tụ tập ở đây chắc là tình cờ thôi! Lâm hớn hờ nghĩ và yên tâm lộn ngược trở lại quán Mickey.

Bụng nó lập tức thót lại khi phát hiện Thủy Tiên đã ngồi trong quán từ đời nào. Chắc nó đến lúc mình chạy ra ngoài, xui thiệt tình!

- Thủy Tiên mới tới hả? – Lâm bước lại, bối rối hỏi.

- Ờ. – Thủy Tiên đáp, đưa mắt nhìn Lâm thăm dò, nhẹ nhõm khi thấy mặt mày thằng này không còn “ngùn ngụt sát khí” như mấy bữa trước.

Lâm ngồi xuống ghế, ấp úng:

- Tôi tới khi này, nhưng vừa rồi tôi có việc phải ... đi ra ngoài.

- Lâm chạy ra ngoài chi vậy?

Lâm nuốt nước bọt:

- Tôi chạy qua ... quán cà phê bên kia đường.

- Lâm qua bên uống cà phê hả? – Thủy Tiên dán mắt vào mặt Lâm, tò mò hỏi, ngạc nhiên thấy mặt thằng này tự nhiên đỏ lựng, nhưng rồi nó hiểu ngay – À, mình biết rồi. Lâm định qua bên xem có mấy bạn lớp mình ngồi trong đó không chứ gì!

Từ khi quen con nhỏ Thủy Tiên, Lâm tự dưng mắc tật ưa gãi cổ. Nó gãi cổ hoài hoài, chỉ có điều nó không nhận ra đó thôi.

Thấy thằng Lâm lúng túng quá, hết gãi cổ lại cào cào móng tay lên mặt bàn mặc dù cái bàn chắc chắn không biết ngứa như cái cổ, Thủy Tiên động lòng buột miệng:

- Lâm yên tâm đi! Bữa nay mấy bạn đó không tới đâu!

Thủy Tiên tội tội thằng Lâm mà trấn an thế, nhưng đến khi thằng Lâm

thắc mắc “Ừa, sao Thủy Tiên biết?” thì nó đâm hoảng. Tới lượt nó cà lăm:

- À ... ờ ... thì Thủy Tiên đoán vậy thôi. Chứ làm gì có chuyện hể tụi mình ngồi bên này thì ... các bạn ngồi bên kia. Tình cò thì chỉ tình cò một lần thôi chứ. Lâm nghĩ xem có đúng không?

- Đúng! Đúng!

Lâm gật đầu lia lịa, sượng ron vì hai chữ “tụi mình” Thủy Tiên vô tình thốt ra.

Nhờ hai chữ kỳ diệu đó, trong nháy mắt sự tự tin quay lại với Lâm. Cổ nó đã thôi ngứa. Nó cũng không buồn cào tay lên mặt bàn nữa. Nó khẽ nhúc nhích mười ngón tay, thấy cử động dễ dàng, không vướng víu như khi nãy. Quai hàm nó cũng vậy. Cho nên thật dễ hiểu khi nó hào hứng hỏi:

- Kêu kem ăn nhé, Thủy Tiên?

Và nó sung sướng nhìn Thủy Tiên gật đầu: “Ờ!”.

Cuộc đối thoại y như lần đầu nó gặp Thủy Tiên, không sai một chữ. Chỉ khác là hôm nay kẻ chủ động mời kem là Kẻ Thần Bí, nữ hiệp Mai Giáng Tuyết chỉ biết riu riu làm theo.

Lâm ngoáy muống vào ly kem, cố cẩn thận để không dây ra áo, chớp mắt nói:

- Thủy Tiên cho tôi xin lỗi nha.

- Xin lỗi chuyện gì hở Lâm.

Lâm khụt khịt:

- Thì chuyện tôi giận Thủy Tiên mấy hôm nay đó. Tôi cứ tưởng Mai Giáng Tuyết “đồ sát” tôi trong game là Thủy Tiên. Tôi đâu có biết bạn đã bán Mai Giáng Tuyết cho người khác.

- Có gì đâu mà xin lỗi. Chỉ là hiểu lầm thôi. – Thủy Tiên mỉm cười – Tất cả cũng do mình. Đáng lẽ mình phải nói chuyện này cho Lâm biết sớm.

Lâm nhìn chăm chăm vào mắt bạn, ngần ngừ hỏi:

- Tại sao Thủy Tiên nghỉ chơi game vậy?

Thủy Tiên đã chuẩn bị sẵn câu trả lời ở nhà nên nó đáp hết sức tron tru:

- Tại mình có thằng em họ lỡ dính vào xì ke. Nó cai được rồi, nhưng dì mình sợ nó bị bạn xấu rủ rê thế nào cũng có ngày dính trở lại.

Lâm gật gù, vẻ hiểu biết:

- Ủ, gì chứ thứ này đã vương vô một lần là dễ vương lần thứ hai, thứ ba lắm!

Thủy Tiên tiếp tục nói bằng giọng dàu dàu:

- Vì vậy mình mới đưa Mai Giáng Tuyết cho thằng em mình chơi. Thả nó ra ngoài thì rất nguy hiểm, nhưng nhốt nó hoai trong nhà cũng đâu có được. Chỉ có cách dụ cho nó mê chơi game ...

Lâm cười hì hì:

- Thế là suốt ngày nó cứ ôm cứng lấy bàn phím, ai rủ đi chơi cũng không đi?

Thủy Tiên cũng nhoén miệng cười:

- Ờ. Dì mình không khoái gì game gìếc, nhưng dì tuyên bố thằng với thằng em mình chẳng tha con chết vì chơi game còn hơn là để mẹ thấy con chết vì xì ke ma túy! Nhục lắm!

Lâm nhú mày:

- Vậy là bạn cho không con Mai Giáng Tuyết chứ bán chác gì?

- Ờ. Dì mình có đưa tiền nhưng mình không lấy. Mình chỉ muốn giúp thằng em mình thôi.

Lâm tiếc hùi hụi khi nhớ tới những trang bị cực “khủng” và chắc là rất đắt tiền của Mai Giáng Tuyết, nhưng nó không dám xuýt xoa, sợ Thủy Tiên chửi là đồ “tham tiền bỏ nghĩa”.

- Ủa? – Lâm nheo nheo mắt – thế sao thằng em bạn gặp tôi lại xưng “muội” kỳ vậy ta? Nó là con trai mà.

Câu hỏi đột ngột của Lâm làm Thủy Tiên chết cứng trên ghế, muông

kem mới đưa vô miệng bỗng đắng nghét. Nó giống như người mắc nghẹn, mắt chớp lia chớp lịa vẫn không biết mở miệng như thế nào. Nó đã chuẩn bị sẵn câu chuyện phịa về thằng em họ, nhưng nó quên mất chủ nhân của Mai Giáng Tuyết là con nhỏ Văn Châu. Nhỏ Văn Châu xưng “muội” là đúng rồi, nhưng “thằng em họ” của nó thì đường đường là một đấng nam nhi mà xưng “muội” thì vô lý quá. Thủy Tiên cứ thừ ra, cắn rứt cả môi vẫn chưa nghĩ ra cách gì thoát hiểm.

Hên cho Thủy Tiên, thằng Lâm bữa nay tự nhiên tốt bụng quá xá. Buột miệng xong, nó cau mày nghĩ ngợi, không để ý đến vẻ lóng ngóng của nhỏ bạn đang ngồi nom nớp trước mặt, rồi thỉnh thoảng nó bỗng đưa tay cốc đầu mình một phát, miệng reo ầm:

- Công nhận hời ngu thiệt! Người chơi là con trai hay con gái đâu có quan trọng, ăn thua là nhân vật trong game là nam hay nữ thôi. Nữ hiệp Mai Giáng Tuyết không xưng “muội” chẳng lẽ xưng “huynh” hay “đệ”!

Thằng Lâm reo, không có lý gì Thủy Tiên không reo theo. Thằng Lâm không những gỡ bí cho nó mà còn tự nhận mình ngu làm nó khoái quá. Nhưng Thủy Tiên chỉ dám reo thầm trong bụng chứ hổng dám tí tởn ngoài mặt. Nó sợ thằng Lâm nghi ngờ, chỉ cười mím chi, ra vẻ chuyện đó ta biết lâu rồi mà bây giờ nhà người mới biết, gà mờ ời là gà mờ!

Lâm nhìn sững nụ cười của Thủy Tiên, tim đập bình bình. Bỗng nhiên nó phát hiện mấy đứa con gái mập mập tròn tròn đứa nào cười trông cũng có duyên tề. Nó nhìn chòng chọc đến nỗi Thủy Tiên phải phát ngượng quay mặt ngoác lơ chỗ khác.

- Thủy Tiên nè. – Tự nhiên Lâm nói.

- Gì hờ Lâm? – Thủy Tiên đáp, không quay đầu lại.

- Hôm ở nhà thằng Tần ấy mà.

- Hôm ở nhà bạn Tần sao?

- Lúc Thủy Tiên hét lên và bỏ chạy ấy.

- Ờ.

Lâm thở ra:

- Tụi bạn có nghĩ xấu gì tôi không?

- Không.

- Thiệt không?

- Thiệt mà ... – Đang nói Thủy Tiên thốt nhiên ngập ngừng – ... Thiệt ra thì chỉ có bạn Tần ...

- Thằng Tần sao? – Lâm nóng nảy chồm tới trước, hai khuỷu tay tì hẳn lên mặt bàn.

Thủy Tiên cắn môi:

- Bạn Tần có nó linh tinh ... nhưng rồi bạn ấy biết ngay là mình nghĩ sai ...

Trán thằng Lâm nhăn tít:

- Nó nói linh tinh là nói gì?

Thủy Tiên lúc lắc mái tóc, vẫn không quay đầu lại:

- Thôi, Thủy Tiên không nói đâu!

- Thủy Tiên nói đi! – Lâm khụt khịt mũi, hăm he – Bạn không nói, tôi sẽ đi tìm thằng Tần tôi hỏi!

Thủy Tiên không nhìn thấy thằng Lâm trong lúc này (tại nó đang ngoảnh mặt nhìn ra phố mà) nhưng nghe thằng này hù dọa ghê quá, nó cũng hơi ớn ớn. Nó khẽ chép miệng, giọng dằn đo:

- Nếu Thủy Tiên nói ra thì Lâm sẽ không đi tìm bạn Tần phải không?

- Ờ. – Lâm nhanh nhẩu – Tôi hứa.

Thủy Tiên hít vào một hơi rồi từ từ thở ra:

- Bữa đó thấy Thủy Tiên hét lên và bỏ chạy, bạn Tần nói chắc là Lâm ... Lâm ...

Thấy Thủy Tiên “Lâm, Lâm” cả buổi, thằng Lâm sốt ruột:

- Lâm sao?

- Bạn Tần nói chắc là Lâm ... nhào vô ... nhào vô ...

Nói thêm được hai tiếng, Thủy Tiên lại ngắc ngư.

Lâm nghiêng rằng:

- Nó nghĩ là tôi nhào vô hành hung bạn chứ gì?
- Không! Bạn Tần nói là chắc Lâm nhào vô ... nhào vô ... ôm đại Thủy Tiên ...

Thủy Tiên cố lắm mới nói được hết câu. Nói xong, mặt nó đỏ như gấc chín. Mặt thằng Lâm còn đỏ gấp đôi. Vì Thủy Tiên chỉ đỏ vì ngượng. Còn Lâm vì ngượng và cả vì giận nữa.

Nó vung tay, suýt chút nữa hất đồ ly kem trước mặt:

- Trời đất, cái thằng này! Chắc tôi phải đập nó một trận quá!
- Lâm đã hứa là sẽ không đi tìm bạn tần rồi mà! – Thủy Tiên lo lắng nhắc.
- Thật tức chết đi được! – Lâm gầm lên – Nó ăn trúng thứ chi mà đầu óc “đen tối” vậy không biết!

Thủy Tiên tính bào chữa cho Tần vài câu để Lâm dịu bớt, nhưng vừa mấp máy môi nó lại thấy xấu hổ, thế là ngậm tăm luôn.

Bên cạnh, Lâm vẫn ra rả kết tội Tần:

- Tôi là tôi biết tổng thằng ghê ngứa này mà. Nó thù tôi từ lâu rồi, chỉ đợi có dịp là nói xấu tôi thôi ...

Thủy Tiên ngơ ngác:

- Mình có thấy Tần ... bị ghê hồi nào đâu mà Lâm nói vậy.
- Tại hồi cấp hai Thủy Tiên không học chung với tụi này nên Thủy Tiên không biết đó thôi. – Lâm hùng hổ – Năm lớp tám, thằng Tần ghê đầy đầu, đến mức phải cạo trọc và được thầy giám thị cho phép đội nón trong lớp để giấu ghê ...

Thủy Tiên vẫn không hiểu:

- Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến chuyện Tần thù Lâm?

- À ... à ... có chứ ...

Thủy Tiên quay người lại đối diện với Lâm, đề tài câu chuyện lúc này đã rời xa “khu vực đen tối” nên nó đã bình tĩnh trở lại. Nó nhìn đắm đắm vào vẻ mặt bối rối của thằng Lâm:

- Có là sao?

- Ờ ... – Lâm lại đưa tay gãi cổ không biết lần thứ bao nhiêu, nó nói mà thấy miệng lưỡi khô rang – tại vì hồi đó tôi nổi hứng trêu nó ...

Thủy Tiên tò mò:

- Lâm trêu cách sao mà bạn Tần thù Lâm đến tận bây giờ?

- Có gì đâu! Tại thằng Tần là đứa thù dai thôi! – Lâm thở hắt ra – Hồi đó, thằng Quốc Ân nghịch ngợm vẽ lên bảng một bức hình đầu trọc, còn tôi thì đề hai câu vè ở bên dưới “Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nôi lên trên” ...

- Trời đất! – Thủy Tiên nhăn mặt – Vậy mà Lâm bảo là “có gì đâu”!

- Trêu nhau cho vui vậy mà.

Lâm lỏn lén đáp, tay khuấy khuấy ly kem, quên mất rằng đó là ly kem chứ không phải ly cà phê. Rồi như để giành lại thế chủ động, Lâm lập tức thay đổi đề tài:

- Bây giờ tới lượt tôi thắc mắc nè.

Thủy Tiên nheo mắt:

- Chắc Lâm thắc mắc tại sao hôm ở nhà bạn Tần mình hét lên bài hã và ...

- Không phải chuyện đó! – Lâm gạt ngang – Chuyện đó thì tôi biết. Tại hôm đó mặt tôi hầm hầm làm bạn sợ.

- Chứ Lâm thắc mắc chuyện gì?

Lâm nhìn thẳng vào mắt Thủy Tiên, chậm rãi:

- Theo như tôi để ý, Thủy Tiên học rất giỏi. Bài làm của bạn toàn được điểm cao.

- Hồng dám!

Làm như không nghe thấy, Lâm tiếp tục:

- Do đó tôi không hiểu tại sao hồi còn chơi game bạn cứ nhờ tôi giải những bài tập mà tôi biết chắc là bạn thừa sức làm.

Câu hỏi của thằng Lâm vừa thốt ra chắc chắn là câu hỏi Thủy Tiên không hề chờ đợi trong buổi gặp mặt hôm nay. Trong một lúc, Thủy Tiên nghe mồ hôi đầm trán, còn trái tim nó hình như rơi xuống đâu đó chỗ dạ dày. Dĩ nhiên Thủy Tiên biết rõ kế hoạch giúp bạn của tụi Quý ròm nhưng nó vẫn không nghĩ thằng Lâm lại các có lời chuyện đó ra chất vấn.

Trước khi đi đến quán kem Mickey, Thủy Tiên đã dự kiến Lâm sẽ hỏi nó những gì và nó đã chuẩn bị sẵn hàng mớ câu trả lời để đối phó.

Nhưng thắc mắc vừa rồi của Lâm là điều Thủy Tiên không hề nghĩ tới.

Cả “thần đồng” Quý ròm lẫn “nhà thông thái” Hạnh cũng không nghĩ tới luôn.

Cho nên lần thứ hai Thủy Tiên ngoảnh mặt nhìn ra đường:

- Ờ ... ờ ... thì tại vì mình thấy Lâm học tập có vẻ ... lơ là ...

Nó bối rối đáp, giọng cố tình ghen ghét như đang thử một cái micro hỏng. Nhưng khổ nỗi, con nhà Lâm lại nghe rất rõ.

CHƯƠNG 10

Lâm đạp từng vòng xe, chân nặng như đeo chì.

Bữa nay nó không đến nổi ngồi trơ như hôm trước, cũng không để kem dây ra áo, lại được Thủy Tiên gọi gộp hai đĩa bằng cái từ hết sức thân mật là “tụi mình”, thế nhưng Lâm chẳng thấy vui.

Cuối cùng, Lâm nhận ra rằng lâu nay con nhỏ Thủy Tiên vẫn thầm chê nó học dốt. Cuộc trò chuyện vừa rồi trong quán kem khiến Lâm cứ bần thần: Hóa ra hồi còn chơi game, Thủy Tiên sẵn sàng giúp mình đánh đuổi tụi Đại Hồ Ly, tiêu diệt bọn quái trong Loạn Thạch Động, sẵn sàng tặng mình bao nhiêu là linh đơn thần dược, thậm chí còn vui vẻ nhận hoa hồng mình tặng nhưng trong thâm tâm chắc nó nghĩ mình học ngu như heo. Cho nên nó mới giả vờ nhờ mình giải hết bài tập này đến bài tập khác, mới bấm bụng bỏ ra hàng giờ ngồi chờ ao sen thành Lạc Dương cùng mình “trao đổi bài vở” chứ hông thèm “trao đổi võ công” như các cao thủ giang hồ khác. Rõ ràng nó coi mình là thứ học trò vừa lười vừa mót đặc, còn nó đóng vai cô giáo âm thầm dìu dắt mình mà mình hông biết con khi gì hết, ngu ời là ngu! Đã thế mình còn không biết thân biết phận, lúc nãy suýt chút nữa chạy ra chợ mua hoa hồng tặng nó! Cũng may mình tộp ý định vớ vẫn đó lại kịp, nếu không chắc nó cười vào mũi mình rồi! Lâm cay đắng nhủ thầm, bụng quặn lại, chân căng như không còn chút hơi sức.

Trong cơn sầu khổ, Lâm lại nghĩ đến nhỏ Hạnh.

Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế không biết chuyện gì đang xảy đến với Lâm khi thấy thằng này đột nhiên biệt tích trên giang hồ, lần nào gọi cũng thấy màn hình lạnh lùng thông báo: “Kẻ Thần Bí hiện không có trên mạng”.

Sau nhiều lần không liên lạc được, Quốc Ân lò dò đạp xe đến nhà thằng Lâm.

- Quốc Ân hả cháu? – Mẹ thằng Lâm vồn vã – Sao lâu quá không thấy cháu ghé chơi?

Quốc Ân nói dối:

- Dạ, lúc này cháu phải học bài làm bài nhiều lắm, bác.

Mẹ thằng Lâm không biết Quốc Ân dỏm tởm, nức nở khen:

- Cháu ngoan ghê. Hèn gì thằng Lâm lúc nào cũng bảo cháu siêng học nhất lớp.

Lời khen của mẹ thằng Lâm khiến Quốc Ân nhột nhạt kinh khủng. Nó đã định ngoác miệng “Lâm nói xạo đó bác! Cháu học dở nhất lớp thì có!”, nhưng đến phút chót nó kềm lại được. Thằng Lâm “ca ngợi” nó như vậy chắc có ý đồ gì đây, nó mà láu táu dính chính không khéo lại bị thằng bạn nó chửi rửa te tua.

Cho nên nó chỉ cười cười, mắt láo liên nhìn vào trong nhà:

- Lâm có nhà không bác?

Mẹ thằng Lâm lắc đầu:

- Không có cháu à. Dạo này chiều nào nó cũng ôm tập đi học thêm.

Bà hoan hỉ nói thêm:

- Nó siêng học lên là nhờ chơi với cháu đó.

Trông thái độ thì có vẻ như mẹ thằng Lâm sắp sửa thưởng cho “thằng bạn siêng học” của con mình một bịch kẹo hay một gói bánh gì đó. Quốc Ân sượng ngắt, bước thụt lui một bước, cố hỏi thêm một câu:

- Lâm đi học thêm ở đâu vậy, bác?

- Bác nghe nói nó đến nhà cô bé Hạnh nào chung lớp đó.

Như vậy chắc thằng Lâm tới nhờ nhỏ Hạnh giảng bài thật rồi! Nếu thằng Lâm bảo với mẹ là nó đi học ở các trung tâm dạy thêm hay ở nhà thầy cô thì Quốc Ân còn nghi thằng bạn mình kiếm có vôi tiền học phí để tiêu xài. Nhưng nếu nó bảo nó tới nhà nhỏ Hạnh thì chắc là nó siêng học đột xuất thật! Quốc Ân nhớ hồi học lớp tám, lúc thi phổ thơ các bài học với “thi sĩ Bình Minh” Quý rôm, “thi sĩ Hoàng Hôn” Lâm đã từng đến thụ giáo nhỏ Hạnh không chỉ một lần.

Quốc Ân thở đánh thượt một cái, lồm lũi quay xe về.

Cũng giống như lúc Lâm chia tay Thủy Tiên, Quốc Ân uể oải đạp từng vòng xe, chân căng rã rời, chỉ có tâm trạng là trái ngược hẳn với thằng bạn của nó. Hôm đó Lâm rầu rĩ vì học kém, còn hôm nay Quốc Ân rầu rĩ vì thằng bạn mình nhất quyết không chịu học kém nữa.

Tất nhiên Quốc Ân không thể hiểu tại sao một đứa chẳng coi chuyện học hành ra cái củ khoai lang gì như thằng Lâm bữa nay tự nhiên lại nổi hứng ham học như thể sắp sửa đi thi tiến sĩ tới nơi. Nó định hôm nào nó sẽ hỏi cho ra lẽ, còn lúc này thì nó đang buồn. Nó đang thần thờ mường tượng đến những ngày chỉ có nó và thằng Đại Hoàng Đế bơ vơ giữa chốn “giang hồ hiểm ác”.

Quốc Ân buồn. Nhưng có khối người vui.

Bố mẹ thằng Lâm dạo này cười nói luôn miệng vì sau một thời gian “im hơi lặng tiếng”, thằng con lại tiếp tục bày ra trên bàn những bài tập điểm cao chói vót.

Một lần nữa ba nó và mẹ nó sung sướng tựa vào nhau để khỏi ngã lăn ra vì xúc động.

Một lần nữa ba nó hả hê nói, mặt nở ra:

- Con học như vậy là ba mẹ mừng rồi.

Một lần nữa mẹ nó rưng rưng nói:

- Con cố học như vậy là trả ơn cho ba mẹ rồi đó.

Nhưng khác với lần trước, lần này bà không dặn dò “Con nhớ giữ gìn sức khỏe nghe con!”, mà nói một câu dịu dàng đến mức thằng Lâm xanh mặt ngó lơ chỗ khác “Con nhớ rủ Quốc Ân và thằng Thủy Tiên gì đó đến chơi thường xuyên nghe con!”.

Ở lớp, bao nhiêu gương mặt rạng lên trước thành tích học tập được cải thiện từng ngày của Lâm.

Cứ mỗi lần thầy Phú, thầy Khuê hay cô Mừng, cô Bích Dâu mở miệng khen thằng Lâm là nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lại khề liếc nhau để khoe những nụ cười kín đáo.

Lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung lại có dịp cười toét miệng mỗi khi thầy Khoa vò tìm cặp kính trên bàn, hót hải la lên: “Ồ là là! Em nào cho thầy mượn cặp mắt kính! Thú thật là thầy không thể tin vào mắt mình nữa rồi!”. Nếu trước đây thầy không tin thằng Lâm tụt từ điểm 8 xuống điểm 2 một cách gọn ơ thì bây giờ thầy lại không tin nó vọt từ điểm 2 lên điểm 8 một cách ngoạn mục như thế.

Thầy đứng trước bảng, một tay cầm bài tập của thằng Lâm, tay kia vò dụi mắt lia lịa khiến cả lớp cười ồ.

Cười to nhất là thằng Minh Vương, tại nó là tổ trưởng của thằng Lâm mà.

Thầy Khoa huơ huơ bài tập của thằng Lâm ra trước mặt:

- Các em cười xong chưa?

Quới Lương bô bô:

- Dạ sắp xong rồi ạ.

Thầy vui vẻ:

- Vậy các em cười thêm chút nữa đi. Khi nào xong rồi thì nói thầy.

Quới Lương lại nói:

- Dạ bây giờ thì xong rồi ạ.

Thầy chỉ Quới Lương:

- Xong rồi thì em đứng lên.

Cả lớp nôm nớp quay nhìn Quới Lương, bụng trách thầm cái tật ưa giỡn mặt thầy giáo của thằng này.

Nhưng thầy Khoa không trách phạt đứa học trò, chỉ hỏi:

- Em ngồi kế bạn Lâm, vậy em có biết tại sao gần đây bạn Lâm chăm học hẳn lên không?

Quới Lương liếc thằng Lâm, miệng ấp úng:

- Dạ ... dạ ... em không biết ạ.

Thầy lướt mắt khắp lớp:

- Có em nào biết không?

Không đứa nào trả lời. Đứa không biết không trả lời đã đành. Những đứa biết cũng im thin thít. Chuyện lắt léo như thế làm sao nói vung ra được.

- Thừa thầy, em biết ạ. – Đột nhiên thằng Tần giơ tay, nói lớn.

Hàng chục ánh mắt ngạc nhiên đổ dồn về phía thằng Tần. Chết rồi! Lâm nín thở. Không biết thằng ghê ngứa này định hãm hại mình chuyện gì nữa đây?

Thầy Khoa nhìn xoáy vào gương mặt tinh quái của Tần:

- Tại sao, em nói thầy nghe coi!

Tần đồng dặc:

- Thừa thầy, bạn Lâm tự nhiên chăm học như thế tại vì bạn ấy bắt đầu biết yêu ạ.

Trong khi thầy Khoa ngó ra thì dưới các dãy bàn nổ ra một tràng cười làm rung rinh toàn bộ cửa chính lẫn các cửa sổ. Cứ như có một cơn bão âm thanh đang tràn qua lớp học.

Lâm cúi gằm đầu, nghe mặt đỏ tới mang tai. Nỗi thắc thỏm của Lâm đã thành sự thật. Thằng Tần chuẩn bị tố cáo chuyện Lâm hò hẹn với Thủy Tiên trong vườn nhà nó. Nó sẽ dựng chuyện Lâm “nhào vô ôm đại” Thủy Tiên khiến con nhỏ này thét lên be be và co giò chạy trốn chết. Tất nhiên Lâm sẽ phủ nhận, tất nhiên Thủy Tiên sẽ lên tiếng làm chứng cho sự trong sạch của Lâm nhưng cho dù như thế từ nay về sau Lâm sẽ khó bề sống yên với sự trêu chọc của lũ bạn tinh nghịch.

Đã mấy lần, Lâm tính nhìn lên chỗ Thủy Tiên ngồi nhưng nó không dám. Bất cứ cử chỉ nào của nó lúc này cũng đang bị cả lớp giám sát. Bây giờ mà nó nhìn về phía Thủy Tiên một cái chẳng khác nào nó thừa nhận thằng Tần nói đúng.

Lâm không biết lúc này Thủy Tiên còn bối rối hơn nó nhiều. Thủy Tiên không sợ bạn bè trêu chọc. Nó không sợ bạn bè hiểu lầm. Thủy Tiên chỉ lo bạn bè hiểu đúng: Hồng lẽ Lâm “yêu” nó? Eo ôi, “yêu” là gì thế nhỉ?

Thủy Tiên nhớ lại thái độ của Lâm từ trước đến nay, lòng bất giác ngò ngợ. Thốt nhiên nó lo lắng không đâu, bụng thầm trách đám nhỏ Hạnh, Quý ròm toi bời.

- Em nói gì thế hở Tần? – Sau khi đã trấn tĩnh, thầy Khoa liếm môi hỏi, ánh mắt thầy nhìn Tần dò xét – Em có thể nói rõ hơn được không?

Lâm đã muốn chui xuống đất lắm rồi. Nhưng để gì mà chui được, nó đành hồi hộp vênh tai nghe thầy Tần “tuyên án”, chân tay nhũn cả ra như người chết rồi.

- Thưa thầy, được chứ ạ. – Tần láu lỉnh – Ý em muốn nói là bạn Lâm bắt đầu biết yêu ... ba mẹ, yêu thầy cô, yêu bạn bè đó thầy! Chính vì bạn Lâm đã lớn, không muốn làm ba mẹ, thầy cô và bạn bè buồn lòng nên bạn Lâm cố gắng học tập ...

Một tràng vỗ tay vang lên như mưa rào cắt ngang câu nói của thầy Tần, không rõ tán thưởng ý nghĩa của câu nói hay tán thưởng phần “kết thúc bất ngờ” đầy hài hước của nó.

Thầy Lâm như người sắp chết đuối được vớt lên, vỗ tay to nhất. Nó biết thừa thầy Tần quỷ quái cố ý “hù” nó cho nó đứng tim chơi, nhưng điều đó không ngăn nó vỗ rất cả tay. À quên, Thủy Tiên vỗ tay cũng to. Cả hai đứa đều đồng hạng nhất.

Có một đứa vỗ tay cũng to không kém, vì nó là bạn thân nhất của Lâm. Đó là Quới Lương.

Và vì Quới Lương ngồi sát rạt bên Lâm nên Lâm nhăn híp khi thầy này vừa vỗ tay vừa nghiêng đầu thì thầm vào tai nó:

- Thầy Tần nói xạo quá hả mày?

Thành phố Hồ Chí Minh 2008.